

Comentariu la cartea Geneza – Ger de Koning

Cuprinsul

Geneza 12	4
Geneza 12.1-6 Chemarea lui Avram	4
Geneza 12.7 Domnul i Se arată lui Avram.....	5
Geneza 12.8 Avram: cort și altar	5
Geneza 12.9-20 Avram în Egipt.....	5
Geneza 13	7
Geneza 13.1-4 Avram se întoarce la Betel	7
Geneza 13.5-7 Ceartă.....	7
Geneza 13.8-13 Alegerea lui Lot.....	7
Geneza 13.14-18 Partea lui Avram.....	8
Geneza 14	10
Introducere	10
Geneza 14.1-11 Război între cinci și patru împărați.....	10
Geneza 14.12 Lot este luat în captivitate	10
Geneza 14.13-16 Avram îl eliberează pe Lot	11
Geneza 14.17-24 Două întâlniri	12
Geneza 15	14
Introducere	14
Geneza 15.1 Cine este DOMNUL pentru Avram.....	14
Geneza 15.2-5 Două promisiuni	14
Geneza 15.6 Avram îl crede pe Domnul	15
Geneza 15.7 DOMNUL îi promite lui Avram țara	15
Geneza 15.8-17 Îndeplinirea promisiunii pe baza jertfei	15
Geneza 15.18-21 Legământul cu Avram	16
Geneza 16	17
Geneza 16.1-6 Avram, Sarai și Agar	17
Geneza 16.7-14 Hagar și Ismael.....	18
Geneza 16.15-16 Avram îl primește pe Ismael.....	19

Geneza 17	20
Geneza 17.1-8 Legământul lui Dumnezeu cu Avraam	20
Geneza 17.9-14 Circumcizia	20
Geneza 17.15-22 Promisiunea moștenitorului.....	21
Geneza 17.23-27 Avraam își circumcide casa	22
Geneza 18	23
Introducere	23
Geneza 18.1-8 DOMNUL Se arată lui Avraam.....	23
Geneza 18.9-15 Anunțarea nașterii lui Isaac.....	24
Geneza 18.16-22 Reflecții ale Domnului.....	25
Geneza 18.23-33 Rugăciunea de mijlocire a lui Avraam	25
Geneza 19	27
Geneza 19.1-3 Îngerii la Lot.....	27
Geneza 19.4-11 Sodomiții și Lot	27
Geneza 19.12-15 Se anunță pustiirea Sodomei.....	28
Geneza 19.16-23 Fuga lui Lot.....	29
Geneza 19.24-26 Sodoma și Gomora sunt distruse.....	29
Geneza 19.27-29 Avraam și judecata	30
Geneza 19.30-38 Sfârșitul lui Lot.....	30
Geneza 20	32
Geneza 20.1 Avraam vine la Gherar	32
Geneza 20.2 Avraam o pierde pe Sara.....	32
Geneza 20.3-7 Dumnezeu îi vorbește lui Abimelec.....	32
Geneza 20.8-16 Abimelec și Avraam	33
Geneza 20.17-18 Avraam se roagă pentru Abimelec.....	34
Geneza 21	35
Geneza 21.1-7 Se naște Isaac	35
Geneza 21.8-21 Avraam alungă pe Agar și Ismael.....	35
Geneza 21.22-34 Avraam și Abimelec	37
Geneza 22	39
Introducere	39
Geneza 22.1-2 Dumnezeu îi cere lui Avraam să îl jertfească pe Isaac	39

Geneza 22.3-8 Avraam și Isaac merg la locul de jertfă.....	40
Geneza 22.9 - 10 Avraam îl sacrifică pe Isaac.....	41
Geneza 22.11-12 Avraam îl primește înapoi pe Isaac.....	41
Geneza 22.13-14 Jertfa de înlocuire.....	42
Geneza 22.15-19 Binecuvântarea bazată pe jertfă.....	42
Geneza 22.20-24 Se naște Rebeca.....	42
Geneza 23	43
Geneza 23.1-2 Moartea Sarei.....	43
Geneza 22.3-20 Un mormânt și o înmormântare.....	43
Geneza 24	46
Introducere	46
Geneza 24.1-9 O soție pentru Isaac	46
Geneza 24.10-14 Rugăciunea robului	46
Geneza 24.15-20 Robul o întâlnește pe Rebeca.....	47
Geneza 24.21-25 Cunoașterea în continuare.....	48
Geneza 24.26-27 Robul Îl laudă pe DOMNUL	48
Geneza 24.28-31 Laban	48
Geneza 24.32-49 Relatarea robului și întrebarea sa	49
Geneza 24.50-58 Reacțiile lui Laban, Betuel și Rebeca	50
Geneza 24.59-61 Rebeca merge cu robul.....	50
Geneza 24.62-67 Isaac și Rebeca	51
Geneza 25	52
Geneza 25.1-6 Descendenții lui Avraam și ai Cheturei.....	52
Geneza 25.7-11 Moartea și înmormântarea lui Avraam.....	52
Geneza 25.12-18 Descendenții lui Ismael.....	53
Geneza 25.19-26 Nașterea lui Esau și Iacov	53
Geneza 25.27-28 Isaac îl alege pe Esau - Rebeca îl alege pe Iacov.....	54
Geneza 25.29-34 Esau își disprețuiește dreptul său de întâi-născut.	54

Geneza 12

Geneza 12.1-6 | Chemarea lui Avram

Geneza 12.1-6: 1. Și Domnul spusese lui Avram: „Ieși din țara ta și din rudenii ta și din casa tatălui tău, în țara pe care ți-o voi arăta. 2. Și te voi face o națiune mare și te voi binecuvânta; și voi face numele tău mare și vei fi o binecuvântare. 3. Și voi binecuvânta pe cei care te vor binecuvânta și voi blestema pe cel care te va blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“. 4. Și Avram a plecat, cum îi spusese Domnul. Și Lot a mers cu el. Și Avram era de șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran. 5. Și Avram a luat pe Sarai, soția sa, și pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile lor pe care le agonisiseră și sufletele pe care le câpătaseră în Haran și au ieșit ca să meargă în țara Canaanului; și au venit în țara Canaanului. 6. Și Avram a străbătut țara până la locul numit Sihem, până la stejarul lui More. Și canaanii erau atunci în țară.

„DOMNUL spusese lui Avram” pe când acesta se afla încă în Ur, în Caldeea (Faptele apostolilor 7.2). El trebuia să plece din țara lui în țara pe care Dumnezeu avea să i-o arate. A trebuit să plece din familia sa, pentru a forma o nouă familie. A trebuit chiar să plece din casa tatălui său, căreia îi aparținea încă, pentru a deveni el însuși un tată al multor națiuni. Chemarea lui Dumnezeu este întotdeauna personală. Calea lui Dumnezeu este întotdeauna cu fiecare în parte. Dumnezeu l-a chemat pe Avram ca individ (Isaia 51.2).

Această chemare a lui Avram trebuie să arate clar mai târziu lui Israel faptul că existența lor ca popor este în întregime lucrarea lui Dumnezeu și ea a început cu un singur om, care a făcut cu credință și ascultare ceea ce Dumnezeu i-a spus. Acest lucru trebuia să-l convingă pe Israel de chemarea lor divină și de necesitatea credinței, atunci când poporul va părăsi Egiptul, pentru a merge în Canaan.

Atunci când Dumnezeu cheamă, El asociază întotdeauna promisiuni cu acea chemare. Avram primește în versetele 2 și 3 o promisiune înșeptită. Aceasta este suficient pentru ca el să plece. El pleacă fără să știe unde va ajunge. Acest lucru înseamnă că el merge cu credință. Așa cum am menționat mai devreme, pe Avram l-a costat timp și efort să se despartă de casa tatălui său. Cu toate acestea, el pleacă! Evrei 11 vorbește despre ascultarea lui (Evrei 11.8). Dumnezeu vede disponibilitatea din inima lui și are răbdare ca Avram să depășească obstacolele.

Avram ascultă cu încredere de cuvântul DOMNULUI. Această ascultare în credință îl face pe Avram marele exemplu de credință din Scriptură (Galateni 3.6-9). Caracteristica acesteia este renunțarea la lucrurile vizibile pentru un scop invizibil (2 Corinteni 4.18).

Când Avram intră în țară, canaanii sunt acolo și stăpânesc țara. Țara Canaanului este, la propriu, țara promisă pentru Israel, unde Dumnezeu a pregătit binecuvântări depline pentru popor. Condiția prealabilă este ca Israel să rămână credincios DOMNULUI și să lupte în puterea DOMNULUI pentru a-i alunga pe dușmani din ea.

Pentru creștinul credincios, țara Canaan reprezintă simbolic locurile cerești, în care este binecuvântat „cu orice binecuvântare spirituală ... în Hristos” (Efeseni 1.3). Dar și creștinul credincios se poate bucura de această binecuvântare numai dacă este dispus să lupte pentru ea. Despre acest lucru citim în Efeseni 6. Din fericire, nu trebuie să luptăm cu propriile noastre forțe (Efeseni 6.10). Dumnezeu ne pune la dispoziție propria armură (Efeseni 6.11-18).

Geneza 12.7 | Domnul i Se arată lui Avram

Geneza 12.7: 7. Și Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Seminței tale voi da țara aceasta”. Și el a zidit acolo un altar Domnului, care i Se arătase.

Odată ajuns în Canaan, DOMNUL s-a arătat lui Avram. El nu a putut face acest lucru în Haran. După chemarea sa și promisiunea de binecuvântare pentru el și pentru urmașii săi, Avram primește aici promisiunea că urmașii săi vor primi țara în care a ajuns acum. După această promisiune, Avram construiește un altar pentru DOMNUL. Inima lui este atât de plină de mulțumire, încât nu poate să nu se închine DOMNULUI pentru promisiunile Sale.

DOMNUL i se arătase - el Îl văzuse. DOMNUL îi vorbise - el Îl auzise. Avram l-a crezut pe Cel care i se arătase și a crezut în ceea ce DOMNUL îi promisese. Aceasta este credință vie. Așa ni se arată DOMNUL atunci când citim Cuvântul Său. Atunci Îl vedem. Și Îl auzim vorbind. Ne putem încrede în El că va împlini ceea ce promite. Dacă acest lucru este viu pentru noi, ne vom închina Lui.

Geneza 12.8 | Avram: cort și altar

Geneza 12.8: 8. Și de acolo a trecut la muntele dinspre răsărit de Betel și și-a întins cortul, având Betelul spre apus și Ai spre răsărit; și acolo a zidit un altar Domnului și a chemat Numele Domnului.

Viața lui Avram este caracterizată de cort și altar. El caută munții, caută apropierea lui Dumnezeu. Și-a așezat cortul între Betel și Ai. Cortul său este un simbol al pelerinajului său. El este un „rătăcitor”, cineva care nu are un loc de reședință sau o locuință fixă. El nu căuta un loc pe pământ. El aștepta cetatea lui Dumnezeu (Evrei 11.8-10).

Altarul său simbolizează închinarea. Un adorator este un pelerin, iar un pelerin este un adorator. Altarul este pentru DOMNUL și el cheamă Numele Lui (Geneza 21.33; 26.25). A chema Numele DOMNULUI înseamnă a-L numi pe numele Său *Iahve* și, pe acest temei, a se apropia de El în rugăciune și închinare. Avram Îl onorează pe DOMNUL pentru ceea ce este El. El Îl va fi adorat pentru promisiunile pe care le-a primit de la El și despre care știe că vor fi împlinite de El. Astfel, Dumnezeu are un martor al Numelui Său în mijlocul canaaniților care locuiau în țară.

„Betel” înseamnă „Casa lui Dumnezeu”. Așa se numește Biserica lui Dumnezeu în zilele noastre (1 Timotei 3.15). „Ai” înseamnă „morman de ruine”. Aceasta este starea actuală a Casei lui Dumnezeu, a Bisericii. Creștinul credincios, care este un pelerin, trăiește în mijlocul dărâmurilor mărturiei creștine a lui Dumnezeu pe pământ, în timp ce, pe de altă parte, încearcă să realizeze gândurile lui Dumnezeu despre Biserica Sa.

Geneza 12.9-20 | Avram în Egipt

Geneza 12.9-20: 9. Și Avram a plecat, mergând înainte spre sud. 10. Și a fost o foamete în țară. Și Avram a coborât în Egipt, ca să locuiască temporar acolo, pentru că foametea era mare în țară. 11. Și a fost așa: când era aproape să intre în Egipt, i-a spus soției sale Sarai: „Iată, te rog, știu că ești o femeie frumoasă la chip. 12. Și va fi așa: când te vor vedea egiptenii, vor spune: «Aceasta este soția lui!» Și pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa cu viață. 13. Spune, te rog, că ești sora mea, ca să-mi fie bine pentru tine și să-mi trăiască sufletul datorită ție“. 14. Și a fost așa: când a venit Avram în Egipt, egiptenii au văzut că femeia era foarte frumoasă. 15. Și căpeteniile lui Faraon au văzut-o și au lăudat-o lui Faraon; și femeia a fost adusă în casa lui Faraon. 16. Și el s-a purtat bine cu Avram datorită ei; și el a avut oi și boi și

măgari și robi și roabe și măgărițe și cămile. 17. Și Domnul a lovit cu răni mari pe Faraon și casa lui din cauza soției lui Avram, Sarai. 18. Și Faraon l-a chemat pe Avram și i-a zis: „Ce mi-ai făcut? Pentru ce nu mi-ai spus că este soția ta? 19. Pentru ce ai zis: «Este sora mea», așa că am luat-o de soție? Și acum, iată-ți soția: ia-o și pleacă!” 20. Și Faraon a poruncit oamenilor săi pentru el, ca să-l petreacă, pe el și pe soția lui și tot ce avea.

Odată cu părăsirea Betelului, începe și abaterea lui Avram. El caută un ținut de frontieră. Este întotdeauna periculos atunci când credincioșii trăiesc într-o zonă de graniță. Este zona în care trebuie să se reziste pericolului căderii spirituale. În această zonă apare foametea. În Betel nu a fost foamete.

Apoi Avram trece granița și coboară în Egipt. El nu primise o însărcinare de la DOMNUL să facă acest lucru. El nu intenționează să locuiască acolo, ci să rămână acolo ca străin atâta timp cât va crede de cuviință. Egiptul este o imagine a lumii. Când revizităm această zonă, Îl pierdem din ce în ce mai mult din vedere pe Dumnezeu.

Rezultatul este că Avram se teme că i se va întâmpla ceva. Încrederea lui în Dumnezeu a dispărut. El găsește o scuză, pentru a se simți în siguranță în detrimentul soției sale. Egoismul său îl determină să o facă pe Sarai să își renege adevărata relație cu el. Își determină soția să mintă. Vedem aici la ce poate ajunge cel mai evlavios credincios atunci când părăsește locul pe care i l-a dat Domnul.

Dar lucrurile se întâmplă altfel decât crezuse el. El a vrut să evite să o piardă pe Sarai. Și tocmai prin viclenia lui o pierde. În mod ironic, el are parte de bine din cauza Sarai, chiar de lucrurile pe care le spusese ca motiv pentru propunerea lui înșelătoare (versetele 13,16). Cu toate acestea, toate darurile pe care le primește nu înlocuiesc pierderea Sarai. El își pierde și altarul și locul său în țara în care Dumnezeu îl făcuse să meargă. Odată cu aceasta, el a pierdut și binecuvântarea care venea odată cu prezența lui în această țară.

Oricine se abate o dată de la calea, pe care Dumnezeu i-a arătat-o, pierde foarte mult. El nu mai este o binecuvântare nici pentru lume. Vedem acest lucru și aici. Din cauza comportamentului lui Avram, Dumnezeu este nevoit să aducă plăgi asupra lui Faraon și a casei sale. În cele din urmă, el este admonestat de Faraon - sau, să spunem, de lume. Vedem ceva similar în istoria lui Iona (Iona 1.6).

Una peste alta, este o situație foarte tristă în care a ajuns Avram. Marele har al lui Dumnezeu este că îl salvează pe Avram din această situație. Nici o onoare pentru Avram - toată onoarea îi revine lui Dumnezeu.

Geneza 13

Geneza 13.1-4 | Avram se întoarce la Betel

Geneza 13.1-4: 1. Și Avram s-a suit din Egipt spre sud, el și soția lui și tot ce avea, și Lot cu el. 2. Și Avram era foarte bogat în vite, în argint și în aur. 3. Și a mers în călătoriile sale din sud până la Betel, până la locul unde fusese cortul său la început, între Betel și Ai: 4. la locul altarului pe care-l făcuse acolo întâi; și acolo Avram a chemat Numele Domnului.

După abaterea sa și lecția umilitoare, Avram se întoarce la Betel. Se spune atât de remarcabil: „Până la locul unde fusese cortul său la început ... la locul altarului pe care-l făcuse acolo întâi”. Atunci când ne-am abătut și Domnul ne lămurește, trebuie să ne întoarcem întotdeauna în locul unde am fost ultima dată cu Domnul.

Acolo, Avram cheamă din nou Numele Domnului. El va fi făcut-o cu o înțelegere mai profundă a harului lui Dumnezeu. Fiecare cădere din viața noastră, care este urmată de refacere, face ca admirația noastră pentru Domnul să fie mai mare. Acest lucru nu înseamnă că nu ar fi atât de rău dacă ne abatem. Abaterea are și alte consecințe, chiar și pentru alții. Vedem acest lucru în cazul lui Lot în următoarele versete.

Geneza 13.5-7 | Ceartă

Geneza 13.5-7: 5. Dar și Lot, care mergea cu Avram, avea oi și boi și corturi. 6. Și țara aceea nu-i încăpea ca să poată locui împreună, pentru că bogăția lor era mare; și nu puteau locui împreună. 7. Și a fost ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Și canaanii și fereziții locuiau atunci în țară.

Când a ieșit din Egipt, Faraon îi dăduse lui Avram o mulțime de vite împreună cu el (Geneza 12.16). Și Lot s-a suit cu el. Lot nu era un om cu putere de credință proprie. El a urmat credința unchiului său. Și el era foarte bogat. Bogăția lor a devenit motiv de ceartă între păstorii lui Avram și Lot. Acest lucru nu este un lucru bun. În versetul 7 se spune că în țară trăiau canaanii și fereziții. Aceasta înseamnă că lumea privea cum izbucneau certurile dintre străini.

Diavolul și lumea privesc cu bucurie la certurile dintre oamenii care pretind că sunt străini pe pământ. Mai ales când este vorba de certuri pentru lucruri pământești. Pavel le spune credincioșilor din Corint să nu insiste asupra dreptului lor în astfel de chestiuni (1 Corinteni 6.7b). Domnul poate îngădui o ceartă între frați, pentru a vedea în ce duh se rezolvă aceasta.

Geneza 13.8-13 | Alegerea lui Lot

Geneza 13.8-13: 8. Și Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi, pentru că suntem frați. 9. Nu este toată țara înaintea ta? Desparte-te, te rog, de mine: dacă tu vei merge la stânga, eu voi merge la dreapta; și dacă tu la dreapta, eu voi merge la stânga“. 10. Și Lot și-a ridicat ochii și a văzut toată câmpia Iordanului, că era bine udată peste tot, înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, ca grădina Domnului, ca țara Egiptului, cum mergi spre Țoar. 11. Și Lot și-a ales pentru sine toată câmpia Iordanului; și Lot a plecat spre răsărit. Și s-au despărțit unul de altul: 12. Avram a locuit în țara Canaanului, iar Lot a locuit în cetățile câmpiei și și-a întins corturile până la Sodoma. 13. Și oamenii din Sodoma erau răi și mari păcătoși înaintea Domnului.

Avram, cel mai în vârstă și, de asemenea, unchiul lui Lot, îi oferă lui Lot să aleagă primul. Avram nu insistă asupra dreptului său. Lot nu ia locul cel mai de jos, ci acceptă oferta cu brațele deschise. Ni se spune despre raționamentul său. El este preocupat de avantajul său și se gândește care alegere îi va aduce cel mai mult. El este, totuși, preocupat de plăcerea imediată. La Lot nu găsim o gândire orientată spre viitor. El este omul care trăiește pentru moment. Inima lui își urmează ochii, la fel ca și în cazul Evei.

El vede câmpia Iordanului ca și cum ar fi un paradis. Dar se spune și că ea seamănă cu Egiptul. Când Avram s-a abătut spre Egipt, s-a abătut și Lot cu el. Cine se sprijină pe credința altuia va cădea și el în greșelile celuiilalt. Dar Lot nu pare să fi învățat cătuși de puțin din acest lucru. Ținutul îl face să se gândească la Egipt. Îi plăcea tot ce vedea acolo. De aceea, el alege câmpia Iordanului.

Cealaltă parte a lecției este, desigur, că abaterea lui Avram l-a făcut pe Lot să prindă drag de Egipt. Aceasta este o lecție pe care părinții trebuie să o ia în serios. Dacă ei se abat și se îndrăgostesc de lume pentru o vreme, dar sunt conduși înapoi prin harul lui Dumnezeu și abandonează din nou lumea, s-ar putea ca și copiii lor să fi prins drag de lume și să rămână în ea.

După aceasta, Lot se mută și mai departe, pentru a locui lângă Sodoma; în sfera de influență a orașului, ca să spunem așa - o influență rea. Păcătoșenia din oraș este menționată în mod special ca pregătire pentru istorisirea din capitolul 19. Toți oamenii sunt păcătoși, dar există o diferență de mărime. Oamenii din Sodoma erau extrem de răi și păcătoși, răutatea lor este proverbială (Isaia 3.9; Ezechiel 16.49). Dar Lot pare să nu simtă nimic pentru acest lucru. Lot a luat-o pe drumul care duce în jos. Mai târziu, el locuiește în Sodoma într-o casă (cortul a dispărut) și este unul dintre conducătorii cetății (stă la poartă).

El se stabilește în cetatea asupra căreia va veni judecata lui Dumnezeu și ajută la construirea ei și la asigurarea viitorului ei. Dar el pierde totul, totul pierde în timpul judecății. Își salvează viața goală, dar viața lui se sfârșește în întunericul unei peșteri și se produc acte de urâciune. Este îmbătat și prin propriile fiice devine tatăl dușmanilor permanenți ai lui Israel.

O aplicație practică pe care o putem face: Care sunt considerațiile și criteriile noastre de judecată atunci când ne aflăm în fața alegerii de a ne schimba locul de muncă sau de a ne muta, sau de a decide la ce școală să trimitem copiii? Mai avem ochi pentru atmosfera morală și religioasă care predomină într-un mediu? Gândim privind spre viitor, adică dincolo de viața de pe pământ? Avem în vedere bunăstarea spirituală a familiei noastre sau suntem preocupați doar de bunăstarea socială?

Geneza 13.14-18 | Partea lui Avram

Geneza 13.14-18: 14. Și Domnul a zis lui Avram, după ce se despărțise Lot de el: „Ridică-ți ochii acum și privește din locul unde ești spre nord și spre sud și spre răsărit și spre apus. 15. Pentru că toată țara pe care o vezi și-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna. 16. Și voi face sămânța ta ca pulberea pământului; așa că, dacă poate cineva număra pulberea pământului, și sămânța ta va fi numărată. 17. Ridică-te, cutreieră țara în lungul și în latul ei, pentru că ție și-o voi da”. 18. Atunci Avram și-a ridicat cortul și a venit și a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt în Hebron; și acolo a zidit un altar Domnului.

Avram îi dăduse lui Lot posibilitatea de a alege primul. Are el acum parte de ceea ce este mai rău? Nu! Acum, când este liber de Lot, DOMNUL vine la el. Și îl lasă să vadă ceva! Lot și-a ridicat singur ochii (versetul 10), acum DOMNUL îi cere lui Avram să-și ridice ochii. Atunci el vede nu doar o bucățică din țară, ci toată țara. Nu numai că o vede în acel moment, dar i se

Capitolul 13

permite și să aibă o privire în viitor: Descendenții săi, care nu vor putea fi numărați, vor locui și ei acolo.

Mai întâi i se arată totul, apoi i se permite să se bucure de ele. El trebuie să se plimbe prin țară în toată măreția ei. Mergând prin ea, el intră în posesia ei, ca să spunem așa. Este la fel pentru noi în ceea ce privește binecuvântările noastre spirituale. Poate că știm că le posedăm, dar dacă ne ocupăm de ele, examinându-le cu rugăciune în Scripturi, vom intra practic și noi în posesia lor și ne vom bucura de ele.

Lui Avram nu i se dă posibilitatea de a alege - i se permite să vadă ce a ales DOMNUL pentru el (Psalmul 47.4). Aceasta este partea bună. Aceasta este răsplata pentru dependența de Dumnezeu. Lot a vrut totul și a pierdut totul. Avram a lăsat totul și a primit totul. Cel care Îl lasă pe Dumnezeu să aleagă nu va fi niciodată rușinat (Psalmul 22.5b).

Avram nu s-a stabilit în Sodoma, ci în Hebron. „Hebron” înseamnă „comunitate”. Avram a trăit în comuniune cu Dumnezeu. Tot aici el construiește un altar pentru a se închina DOMNULUI. Tot ce am savurat din binecuvântările spirituale, pe care ni le-a dat Dumnezeu, ne determină să ne închinăm Celui care ni le-a dat.

Geneza 14

Introducere

În acest capitol vedem consecințele deciziilor, pe care Avram și Lot le-au luat în capitolul precedent. La Lot este luptă, la Avram este odihnă.

Geneza 14.1-11 | Război între cinci și patru împărați

Geneza 14.1-11: 1. Și a fost așa: în zilele lui Amrafel, împăratul Șinearului, lui Arioc, împăratul Elasarului, lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, și lui Tideal, împăratul Goimului, 2. ei au făcut război cu Bera, împăratul Sodomei, și cu Birșa, împăratul Gomorei, cu Șineab, împăratul Admei, și cu Șemeeber, împăratul Țeboimului, și cu împăratul Belei, adică al Țoarului. 3. Toți aceștia s-au strâns împreună în Valea Sidim, adică Marea Sărată. 4. Slujiseră doisprezece ani lui Chedorlaomer; și în anul al treisprezecelea s-au răsculat. 5. Și, în anul al paisprezecelea, Chedorlaomer și împărații care erau cu el au venit și au bătut pe refaimiți în Așterot-Carnaim, și pe zuzimi în Ham, și pe emimi în Șave-Chiriataim, 6. și pe horiți în muntele lor, Seir, până la El-Paran, care este lângă pustiu. 7. Și s-au întors și au venit la En-Mișpat, care este Cades, și au bătut tot teritoriul amaleciților, precum și pe amoriți, care locuiau în Hațaon-Tamar. 8. Și împăratul Sodomei și împăratul Gomorei și împăratul Admei și împăratul Țeboimului și împăratul Belei, adică al Țoarului, au ieșit și s-au așezat în poziție de bătaie împotriva lor în Valea Sidim: 9. împotriva lui Chedorlaomer, împăratul Elamului, și a lui Tideal, împăratul Goimului, și a lui Amrafel, împăratul Șinearului, și a lui Arioc, împăratul Elasarului: patru împărați împotriva a cinci. 10. Și Valea Sidim era plină cu gropi de smoală. Și împăratul Sodomei și al Gomorei au fugit și au căzut acolo; și cei care au rămas au fugit la munte. 11. Și au luat toate bogățiile din Sodoma și din Gomora și toată hrana lor și au plecat.

Acesta este primul război menționat în Biblie. Poate că au mai fost câteva înainte, dar acesta este menționat pentru că Lot și Avram sunt afectați de el, deși din motive foarte diferite.

Războiul este între patru împărați de o parte și cinci împărați de cealaltă parte. Cei patru împărați îi atacă pe cei cinci împărați. Printre cei patru împărați se numără împărații din Șinear, care este Babilon, și Elam, care este Persia. Cei cinci împărați atacați sunt împărații unor cetăți care sunt apropiate una de alta, în Valea Iordanului. Cauza războiului este revolta celor cinci împărați împotriva lui Chedorlaomer, pe care îl slujiseră timp de doisprezece ani.

Chedorlaomer își unește forțele cu aliați puternici și învinge mai mulți adversari, înainte de a-i supune pe împărații răzvrățiți. Cei cinci împărați rebeli își adună și ei armatele și se aliniază în ordine de luptă. Dar ei nu se pot lupta cu Chedorlaomer și aliații săi. Armata împăratului Sodomei și aliații săi sunt înfrânți. Mulți dintre cei care au scăpat de sabie mor în gropile de smoală. Orașele sunt jefuite și „toate bogățiile din Sodoma și din Gomora și toată hrana lor” sunt luate de învingători.

Geneza 14.12 | Lot este luat în captivitate

Geneza 14.12: Și au luat pe Lot, fiul fratelui lui Avram, și bogățiile lui și au plecat, pentru că el locuia în Sodoma.

După conflictele sale interioare, ca urmare a locuirii în Sodoma (2 Petru 2.8), Lot a căzut și el victimă a conflictelor externe. Lot își alesese partea sa pe pământ, dar aceasta i-a fost luată. De

asemenea, el și-a pierdut și libertatea. Lot a locuit în Sodoma (compară cu Geneza 13.12, unde încă locuia lângă Sodoma). El se stabilise acolo și toate interesele lui erau legate de viața din Sodoma.

Dacă facem alegerea de a locui în lume și de a ne trăi viața în conformitate cu ea, pentru că plăcerile lumii ne atrag, nu trebuie să ne așteptăm să scăpăm de consecințele amare. Pe acestea le vom experimenta și noi atunci.

Geneza 14.13-16 | Avram îl eliberează pe Lot

Geneza 14.13-16: Și unul care scăpase a venit și a spus lui Avram, evreul. Și el locuia la stejarii lui Mamre, amoritul, fratele lui Eșcol și fratele lui Aner: și aceștia erau aliați cu Avram. Și Avram a auzit că fratele său fusese luat captiv și a scos pe oamenii săi deprinși la arme, născuți în casa lui, trei sute optsprezece, și i-a urmărit până la Dan. Și noaptea și-a împărțit oamenii împotriva lor, el și robii săi, și i-au bătut și i-au urmărit până la Hoba, care este la stânga Damascului. Și a adus înapoi toate bogățiile și a adus înapoi și pe Lot, fratele său, și bogățiile lui și pe femei și pe popor.

Avram nu a avut niciun conflict. El stă departe de conflictele care nu-l privesc (Proverbele 26.17). Și nici nu avea nimic de pierdut, pentru că avea promisiunile lui Dumnezeu, care nu puteau fi răpite de la el. De asemenea, el, ca străin și pelerin (aici este numit în mod categoric „Avram evreul”), nu avea nimic de-a face cu mașinațiunile politice din jurul său. El a locuit printre stejarii lui Mamre, ceea ce vorbește despre trăinicie și despre vitalitate sau grăsime (sensul cuvântului „Mamre”). Avram a locuit în locul în care se primește puterea de a lupta.

Când aude de soarta lui Lot, care este numit semnificativ „fratele său”, el intră în acțiune. El pleacă la luptă, singurul lucru la care se gândește fiind eliberarea fratelui său Lot. Oricât de mult s-ar fi rătăcit un frate, dragostea va intra în acțiune la astfel de frați care - asemenea lui Avram - trăiesc în comuniune cu Dumnezeu, atunci când aud de situația nenorocită a fratelui lor. Pe lângă aceasta, Lot era și el un credincios, deși nu se vede nimic despre acest lucru în prima carte a lui Moise. În 2 Petru 2 se spune de trei ori că era un om neprihănit (2 Petru 2.7,8). Dar cât de tristă a fost viața lui. Astfel de credincioși există și astăzi. Care este reacția mea atunci când aud că se află în situații care necesită ajutor?

Avram nu era doar el însuși un om pus deoparte, ci și toți cei care aparțineau casei sale. Ei erau „cei exersați ai lui”, sau, cum traduc alții, „cei instruiți ai lui”, și cei născuți în casa lui. Acești exersați, adică antrenați în folosirea armelor, sunt instruiți nu numai în cele referitoare la război, ci și în principiile serviciului divin, pentru că Avram poruncise casei sale să păzească calea Domnului (Geneza 18.19). După cum vom vedea mai târziu (versetul 24), Avram le-a cerut și vecinilor săi, care erau aliații săi (versetul 13), să i se alăture în luptă.

În această bătălie, Avram procedează cu prudență. El știe cum să poarte războiul. La fel cum face Ghedeon mai târziu cu mica sa armată (Judecători 7.16), el își împarte oamenii pentru a ataca inamicul din diferite părți în același timp. În acest fel, el dă impresia unei armate mari. Pentru a-i surprinde, el îi atacă noaptea.

Adevărata putere stă în credința sa. Pentru că nu se alăturase lumii, el a putut să învingă lumea (1 Ioan 5.4). Atunci, există puterea spirituală de a aduce un frate înapoi de sub influența Sodomei și a Șinearului. Avram este un exemplu de persoană care a cucerit împărății prin credință (Evrei 11.32b,33a).

Faptul că, în cele din urmă, Lot nu a învățat nimic din capturarea și eliberarea sa, ci s-a întors în Sodoma, nu diminuează semnificația angajamentului lui Avram. Orice capcană în care a

ajuns un frate ar trebui să ne stimuleze să îl eliberăm - indiferent de modul în care continuă să trăiască. Nu putem să-i obligăm pe alții față de noi. Trebuie să-l încredințăm pe cel eliberat Domnului.

Geneza 14.17-24 | Două întâlniri

Geneza 14.17-24: Și împăratul Sodomei a ieșit să-l întâmpine în Valea Șave, adică Valea Împăratului, pe când se întorcea de la înfrângerea lui Chedorlaomer și a împăraților care erau cu el. Și Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin. Și el era preot al Dumnezeului Preaînalt. Și el l-a binecuvântat și a spus: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului. Și binecuvântat să fie Dumnezeul Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâna ta”. Și Avram i-a dat zeciuială din toate. Și împăratul Sodomei a zis lui Avram: „Dă-mi oamenii și ia bunurile pentru tine!” Și Avram a spus împăratului Sodomei: „Mi-am ridicat mâna spre Domnul Dumnezeul Preaînalt, Stăpânul cerurilor și al pământului, că nu voi lua un fir de ață sau o curea de sanda din toate ale tale, ca să nu zici: «Am îmbogățit pe Avram!»; nimic pentru mine, numai ceea ce au mâncat tinerii și partea oamenilor care au mers cu mine: Aner, Eșcol și Mamre; ei să-și ia partea lor“.

Momentul succesului este întotdeauna momentul pericolului. Împăratul Sodomei vrea să negocieze. Satan este cel care vine ca „înger de lumină” (2 Corinteni 11.14). Dar înainte ca această întâlnire să aibă loc, Melhisedec vine mai întâi în întâmpinarea lui Avram. Melhisedec este o imagine a Domnului Isus, așa reiese destul de clar din Epistola către Evrei, în care acest preot este adesea menționat (Evrei 7.1,2). Acest preot este numit „Preot al Dumnezeului Preaînalt”. Acesta este Numele lui Dumnezeu care ne face să ne gândim la împărăția de pace de 1000 de ani, când totul îi va fi supus.

Melhisedec vine la Avram cu pâine și vin. Acest lucru nu are nimic de-a face cu Cina Domnului. Cina Domnului este masa comemorativă cu ocazia morții Domnului Isus. Aici, Domnul Isus vine (în imagine) cu ceea ce dă putere (pâinea) și bucurie (vinul). El împarte binecuvântări.

Avram îi dă lui Melhisedec zeciuiala din tot, recunoscându-l astfel ca fiind superior (Evrei 7.4). Dreptul de a da zeciuială nu era încă reglementat de o poruncă a lui Dumnezeu în acel moment. Melhisedec nu aparținea familiei lui Levi, pentru care Dumnezeu reglementează mai târziu acest drept prin Lege, și nici unei alte familii pentru care ar fi putut fi reglementat ceva. El ia zeciuiala de la Avram pe baza propriei sale persoane și a funcției sale. Deci el este mai mare decât Avram (Evrei 7.6,7).

După ce primește zeciuiala, el îl binecuvântează pe Avram, ca fiind cel care a primit promisiunile lui Dumnezeu. Avram este proprietarul și păstrătorul promisiunilor divine. El va fi tatăl multor națiuni, în care Dumnezeu va binecuvânta toate națiunile pământului. Persoana, prin care Avraam este binecuvântat, este cu adevărat una care poate fi numită mare. Toate binecuvântările adevărate, chiar și pentru creștinul credincios, sunt legate de Persoana și slujirea lui Hristos în ceruri.

Cel care binecuvântează este „fără nicio contradicție” mai mult decât cel care este binecuvântat (Evrei 7.7). Faptul că cel mai bun (mai mare) îl binecuvântează pe cel mai mic este uitat în creștinism. Vedem acest lucru, de exemplu, la pastorul care binecuvântează adunarea ca și cum el ar fi mai mult decât adunarea pe care o slujește. În creștinism, un credincios nu este mai mult decât un alt credincios (Matei 23.8).

După această întâlnire urmează întâlnirea cu împăratul Sodomei, care era deja în drum spre el. Oferta făcută de împăratul Sodomei, în care se ascunde o mare șmecherie, este respinsă de

Capitolul 14

Avram. El își dă seama de acest truc. El nu vrea să aibă nimic, nici măcar cel mai mic lucru pe care lumea i-l oferă și prin care lumea ar putea să pretindă ceva de la el.

Refuzul său este cu atât mai ușor cu cât tocmai fusese binecuvântat în Numele lui Dumnezeu Însuși, despre care Melhisedec a spus că este: „Stăpânul cerurilor și al pământului” (versetul 19). Ce binecuvântări pământești ar trebui să accepte un credincios din mâna diavolului, când este conștient că este unit cu Domnul Isus, care are toată autoritatea în cer și pe pământ (Matei 28.18)?

Ceea ce Avram își refuză lui însuși, pentru că a văzut bogățiile Domnului Isus, el nu le refuză tovarășilor săi de legământ. Limitările pe care ni le impunem nouă înșine, când vine vorba de folosirea anumitor libertăți, nu trebuie să le impunem și altora. Alegerea pe care o facem este o alegere personală. Nu o putem impune altora.

Geneza 15

Introducere

Aici este începutul unui nou capitol din istoria lui Avram. Istoria lui poate fi împărțită în trei secțiuni:

Capitolele 12-14: manifestarea relațiilor lui Dumnezeu cu Avram.

Capitolele 15-21: „convorbirile individuale” ale lui Dumnezeu cu Avram.

Capitolele 22-24: Avram ca imagine a lui Dumnezeu Tatăl.

Geneza 15.1 | Cine este DOMNUL pentru Avram

Geneza 15.1: După aceste lucruri, cuvântul Domnului a fost către Avram într-o viziune, zicând: „Nu te teme, Avrame! Eu sunt scutul tău și răsplata ta foarte mare”.

După ce a refuzat să accepte ceva de la împăratul Sodomei, DOMNUL îi vorbește lui Avram într-o viziune. Din ceea ce spune El, putem vedea că Avram avea nevoie de mângâiere și încurajare. DOMNUL îl încurajează, spunându-i cine este El pentru el. Îi este frică lui Avram, poate de răzbunare din partea dușmanilor pe care i-a învins? Domnul Însuși este scutul său, protectorul său. A renunțat Avram la bunuri? DOMNUL Însuși este răsplata lui.

Aceasta este o mare încurajare pentru toți cei care refuză să aibă de-a face cu lumea. Pentru tot ceea ce renunțăm de dragul Domnului Isus, răsplata nu este *ceva* ce ne dă Domnul, ci El ne arată cine este *El Însuși* pentru noi. În locul a ceea ce ne lipsim de dragul Lui, El Însuși vine cu toate bogățiile Sale. A-L poseda pe Dătător este mult mai mult decât a poseda ceea ce El dă. Domnul dorește să fie totul pentru inima oricui respinge bogățiile lumii.

Geneza 15.2-5 | Două promisiuni

Geneza 15.2-5: Și Avram a zis: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? pentru că mă duc fără copii și cel care va fi stăpânul casei mele este Eliezer din Damasc”. Și Avram a spus: „Iată, nu mi-ai dat sămânță și, iată, un fiu al casei mele este moștenitorul meu”. Și, iată, cuvântul Domnului a fost către el, zicând: „Nu acesta va fi moștenitorul tău, ci cel care va ieși din tine va fi moștenitorul tău”. Și l-a scos afară și i-a zis: „Privește acum spre ceruri și numără stelele, dacă le poți număra!” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta!”

Avram are încă o întrebare. DOMNUL ar putea foarte bine să-i dea mult, dar cui îi va lăsa moștenire? Avram nu poate să vadă dincolo de împrejurimile sale imediate. Singurul care intră în discuție ca succesor al său este Eliezer. Va fi acesta moștenitorul său?

Apoi, Avram primește promisiunea minunată că el însuși va avea un fiu. În acest fiu, fiul făgăduinței, Dumnezeu Își va împlini promisiunile. Acest lucru ne vorbește despre Domnul Isus, în care toate promisiunile lui Dumnezeu sunt Da și Amin (2 Corinteni 1.20).

Pentru a-i da o idee despre mulțimea și natura urmașilor săi, DOMNUL îl scoate pe Avram afară. Îi cere să numere stelele. Acestea sunt nenumărabile! Totuși, ele vorbesc și despre faptul că Avram va avea ca urmași și un popor ceresc.

Geneza 15.6 | Avram îl crede pe Domnul

Geneza 15.6: Și el L-a crezut pe Domnul, iar El i-a socotit aceasta ca dreptate.

Avram crede că DOMNUL este capabil să aducă viața din trupul său deja mort și din pânțele sterpe al Sarei (Romani 4.19,20; Evrei 11.10,11). Această credință îi este socotită ca dreptate (Galateni 3.6).

El este declarat neprihănit. Încrederea lui în Dumnezeu (adică credința) primește răspuns de la Dumnezeu: îl face conștient că poate și are posibilitatea de a fi în prezența lui Dumnezeu. Credința lui Avram vorbește corect despre Dumnezeu, ea este în conformitate cu cine este Dumnezeu. Nu este vorba atât de mult de faptul că el crede în Dumnezeu, în sensul că el crede că El există. Mai degrabă, el crede în Dumnezeu, în sensul că el crede în ceea ce spune Dumnezeu și că El va face ceea ce spune. Apoi, Dumnezeu îl justifică pe Avram și îl convinge în inima și în conștiința sa că nu există nimic în calea lui care să-l împiedice să fie cu Dumnezeu. Avram are încredere în cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce toate circumstanțele exterioare arată contrariul.

În Romani 4, acest lucru este extins mai departe la toți cei care cred (Romani 4.23-25). Oricine crede în Dumnezeu, care L-a înviat pe Domnul Isus din morți, care a fost dat pentru fărădelegile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră, este îndreptățit de Dumnezeu, adică declarat neprihănit. Justificat sau declarat neprihănit înseamnă că nu există nicio acuzație, că o persoană este complet liberă și poate fi în prezența lui Dumnezeu în conformitate cu dreptatea, fără nicio teamă de condamnare.

Geneza 15.7 | DOMNUL îi promite lui Avram țara

Geneza 15.7: Și i-a zis: „Eu sunt Domnul care te-am scos din cetatea Ur a caldeenilor, ca să-ți dau țara aceasta s-o stăpânești”.

Pe lângă un moștenitor, DOMNUL îi promite lui Avram și o moștenire, țara. Moștenitorul și moștenirea merg împreună. DOMNUL îi promite lui Avram nu doar că va stăpâni țara, ci și că o va stăpâni ca moștenire. Acest lucru înseamnă că el primește de la DOMNUL dreptul inalienabil la ea.

Geneza 15.8-17 | Îndeplinirea promisiunii pe baza jertfei

Geneza 15.8-17: Și el a zis: „Doamne Dumnezeule, cum voi cunoaște că o voi stăpâni?” Și El i-a zis: „Adu-Mi o juncană de trei ani și o capră de trei ani și un berbec de trei ani și o turturea și un pui de porumbel”. Și I-a adus toate acestea și le-a despiciat prin mijloc și a pus fiecare jumătate în fața celeilalte; dar n-a despiciat păsările. Și au coborât păsări răpitoare peste trupurile moarte; și Avram le-a alungat. Și, pe când asfințea soarele, un somn adânc a căzut peste Avram; și, iată, l-a cuprins groaza unui mare întuneric. Și El i-a zis lui Avram: „Cu adevărat să știi că sămânța ta va locui temporar într-o țară care nu este a sa și îi vor înrobi și îi vor asupri patru sute de ani. Dar și pe națiunea aceea care îi va înrobi o voi judeca Eu; și după aceea vor ieși cu mare avere. Și tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi înmormântat la o bună bătrânețe. Și în a patra generație se vor întoarce aici, pentru că nelegiuirea amoriților nu este încă deplină”. Și a fost așa: după ce a asfințit soarele, s-a făcut întuneric și iată un cuptor fumegând și o flacără de foc care a trecut printre acele bucăți.

La fel ca în cazul promisiunii moștenitorului, Avram are întrebarea cum se va întâmpla acest lucru. Apoi primește instrucțiuni de la DOMNUL cu privire la jertfă. În model, acest lucru înseamnă că Dumnezeu Își îndeplinește promisiunile datorită jertfei de moarte a Fiului Său.

Diferitele animale prezintă diferite aspecte ale Domnului Isus și ale lucrării Sale. Vaca tânără de trei ani arată puterea și rezistența cu care Domnul Isus Și-a îndeplinit lucrarea de pe cruce. Capra este folosită în principal ca jertfă pentru păcat, de asemenea un aspect important al lucrării Domnului Isus, deoarece vorbește despre El ca fiind Cel care a fost făcut păcat. Berbecul vorbește despre devotament, el fiind adus la consacrarea preotului. Cei doi porumbei vorbesc despre El ca fiind Omul din cer.

Despicarea prin mijloc vorbește despre faptul că Dumnezeu dorește ca noi să medităm la toate părțile jertfei. Alungarea păsărilor de pradă vrea să ne spună să nu permitem ca lucrurile sau gândurile să ne împiedice să ne preocupăm cu Domnul Isus. Somnul adânc, care cade peste Avram, arată unitatea lui Avram cu jertfa. Dumnezeu vrea ca noi să vedem cât de legați suntem de Domnul Isus, astfel încât să nu mai fie „eu trăiesc”, ci „Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Atunci Dumnezeu va putea să ne arate care este viitorul cu care se confruntă poporul Său, așa cum face aici.

Înainte ca poporul să ajungă în țara minunată, el va fi mai întâi asuprit. „Cuptorul fumegând” vorbește și despre acest lucru (versetul 17; Deuteronomul 4.20). Poporul va fi asuprit în Egipt (Exodul 1.13). Această situație va dura 400 de ani. Dar în legătură directă cu aceasta este „flacăra de foc”, care vorbește despre speranța răscumpărării (Isaia 62.1; Zaharia 12.6). Aceasta este întotdeauna calea pe care trebuie să o urmeze copiii lui Dumnezeu și pe care a urmat-o și Domnul Isus: mai întâi suferința în această lume - apoi gloria împreună cu El (Luca 24.26).

Avram nu va trăi să vadă țara cea bună în posesia urmașilor săi. El a trăit acolo ca străin și va muri acolo ca străin. Dar nici nu va trăi nenorocirea care se va abate asupra urmașilor săi, cu atât mai puțin va avea parte de ea (compară cu 2 Împărați 22.20; Isaia 57.1). El va merge la părinții săi în pace și la bătrânețe (versetul 15).

Atunci când Dumnezeu Își va elibera poporul Său, aceasta va însemna judecata pentru asupritorii lor. Dumnezeu nu va judeca până când măsura păcatului nu va fi deplină. El este îndelung răbdător (2 Petru 3.9). Flacăra de foc, care trece printre bucăți, este, de asemenea, confirmarea promisiunii (compară cu Ieremia 34.18,19).

Geneza 15.18-21 | Legământul cu Avram

Geneza 15.18-21: În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avram, zicând: „Am dat țara aceasta seminței tale, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat: pe cheniți și pe cheniziți și pe cadmoniți și pe hetiți și pe ferezitiți și pe refaimiți și pe amoriți și pe canaaniți și pe ghirgasiți și pe iebusiți”.

Legământul lui Dumnezeu cu Avram este fără condiții. Dumnezeu descrie aici țara într-o măreție pe care Israel nu a posedat-o încă, dar pe care o va poseda în Împărăția păcii. Țara creștinilor credincioși sunt locurile cerești. Acestea Dumnezeu ni le-a dat deja în toată amploarea lor, pentru că suntem uniți cu Domnul Isus, căruia I-a dat totul și cu care le putem împărtăși.

Geneza 16

Geneza 16.1-6 | Avram, Sarai și Agar

Geneza 16.1-6: Și Sarai, soția lui Avram, nu-i născuse copii. Și ea avea o roabă egipteană; și numele ei era Agar. Și Sarai i-a spus lui Avram: „Iată, acum Domnul m-a închis ca să nu nasc; intră, te rog, la roaba mea; poate că-mi voi zidi o casă prin ea”. Și Avram a ascultat de glasul lui Sarai. Și Sarai, soția lui Avram, a luat pe Agar, egipteanca, roaba sa, după ce Avram locuise zece ani în țara Canaanului, și a dat-o de soție soțului său Avram. Și el a intrat la Agar și ea a rămas însărcinată. Și când a văzut ea că a rămas însărcinată, stăpâna sa a fost disprețuită în ochii ei. Și Sarai i-a spus lui Avram: „Nedreptatea mea să fie asupra ta! Eu am dat pe roaba mea la sânul tău; și ea vede că a rămas însărcinată și eu sunt disprețuită în ochii ei; Domnul să judece între mine și tine”. Și Avram i-a zis lui Sarai: „Iată, roaba ta este în mâna ta: fă-i ce este bine în ochii tăi”. Și Sarai a asuprit-o; și ea a fugit dinaintea ei.

Șederea lui Avram în Egipt (Geneza 12.10-20) îi adusese multe lucruri: multă rușine, multe bunuri și, de asemenea, Agar. Aici vedem că șederea lui în Egipt avea să aibă consecințe nefaste și de durată. Un credincios poate fi restaurat după o ședere în lume, dar uneori șederea sa are consecințe de lungă durată. Din Agar se naște Ismael, iar descendenții săi vor deveni cei mai înverșunați dușmani ai lui Israel - și așa au rămas până în ziua de azi.

Dar există și alte învățături în această istorie. Dumnezeu îi promisese lui Avram numeroși urmași. Se pare că acest lucru nu s-a împlinit, deoarece Sarai nu a născut. Sarai recunoaște că sterilitatea ei este de la Domnul. El nu-i dă copii. Dar ea nu mai poate suporta această încercare și vine cu ideea de a avea copii într-un alt mod, un mod propriu.

Ea îi sugerează lui Avram să meargă la Agar. Poate că un moștenitor ar putea veni prin Agar, astfel încât ea să fie înviorată. Ea îi prezintă această idee lui Avram și Avram o ascultă. El este la fel de vinovat ca Sarai, sau chiar mai vinovat. Și el cedează tentației de a face ceva el însuși, deoarece durează atât de mult până când Dumnezeu Își îndeplinește promisiunea. Și încercarea reușește. Dar nu așa Își împlinesc Dumnezeu promisiunea.

Lipsa de răbdare și de încredere, că Dumnezeu Își va împlini cu adevărat promisiunile, i-a determinat pe mulți să acționeze prematur, ale căror efecte se prelungesc uneori pe tot parcursul vieții. În Geneza devine din ce în ce mai clar că fiecare persoană și națiune care își datorează existența alegerii lui Dumnezeu trebuie să trăiască prin credință. Efortul uman nu va ajuta.

În Epistola către Galateni, Pavel ne învață în detaliu că Agar și Sarai reprezintă două principii (Galateni 4.21-31). Agar este o imagine a Legii, iar Sarai a harului. Dumnezeu vrea să dea lui Avram și Sarai moștenitori datorită harului. Dar omul, prin natura sa, nu este înclinat să trăiască prin har. A-și aduce propria contribuție, propriul efort, pentru a câștiga ceea ce Dumnezeu a promis, este mai degrabă în concordanță cu natura sa. Iată de ce Agar este o imagine a Legii.

Legea îi este dată omului pentru a-i spune ce trebuie să facă pentru a obține viața: „Fă aceasta și vei trăi” (Leviticul 18.5). Dar orice om nu reușește să respecte Legea și astfel intră sub blestemul Legii. Prin respectarea Legii, prin forțele proprii, nu se poate obține promisiunea lui Dumnezeu. Promisiunile lui Dumnezeu sunt doar pentru cei care trăiesc prin har. Aceasta este lecția pe care Avram trebuie să o învețe și pe care și noi trebuie să o învățăm prin el.

La început, metoda lor pare să aibă succes. Oamenii pot ajunge departe. Un exemplu în acest sens este Pavel, care putea spune despre el însuși că era ireproșabil în ceea ce privește neprihănirea obținută prin Lege (Filipeni 3.6). Și totuși, el a fost un persecutor al Bisericii

(Adunării). Legea se adresează cărnii, dar din ea nu poate ieși nimic care să fie plăcut înaintea lui Dumnezeu. Asta a trebuit să învețe Avram - asta trebuie să învățăm și noi.

Dacă cineva reușește să-și clădească propria neprihănire, îi va privi întotdeauna de sus pe cei care nu au o părere atât de bună despre ei înșiși, ci vor să trăiască prin har. Astfel, Agar devine îngâmfată și o privește cu dispreț pe Sarai (compară cu Luca 18.9-14).

Când Sarai restabilește apoi vechea ordine, așa cum este ea înaintea lui Dumnezeu - Agar era, la urma urmei, o sclavă - Agar își ia zborul.

Geneza 16.7-14 | Hagar și Ismael

Geneza 16.7-14: Și Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustiu, lângă izvorul din calea spre Șur. Și i-a zis: „Agar, roaba lui Sarai, de unde vii? și unde mergi?” Și ea a zis: „Fug dinaintea lui Sarai, stăpâna mea”. Și Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpâna ta și supune-te ei”. Și Îngerul Domnului i-a zis: „Îți voi înmulți sămânța foarte mult, încât nu se va putea număra datorită mulțimii”. Și Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, ai rămas însărcinată și vei naște un fiu; și-i vei pune numele Ismael, pentru că Domnul a auzit întristarea ta. Și el va fi un măgar sălbatic de om; mâna lui va fi împotriva tuturor și mâna tuturor împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi”. Și ea a pus numele Domnului care-i vorbise: „Tu ești Dumnezeul care vede”. Pentru că ea a zis: „M-am uitat eu chiar aici după Cel care mă vede?” De aceea fântâna s-a numit fântâna Lahai-Roi; iată, ea este între Cades și Bered.

Îngerul DOMNULUI este înfățișarea în care apare Domnul Isus în Vechiul Testament - înainte de întruparea Sa. El este Yahve, DOMNUL. Acest lucru devine clar din versetele 10 și 13. El se duce după Agar și o găsește pe drumul spre Șur, adică pe drumul spre Egipt, țara de unde vine ea. El o numește pe numele ei adevărat, ca fiind roaba lui Sarai.

Întrebările, pe care i le pune, sunt menite să vorbească inimii ei. El o cunoaște bine și știe totul despre ea (compară cu Ioan 4.29). Prin întrebările Sale, El vrea să-i amintească de unde a venit și să-i arate încotro se îndrepta. Ea venea dintr-un loc de binecuvântare și se îndrepta spre distrugere. Ar însemna o mare umilință pentru ea să se întoarcă la Sarai, dar ar fi fost cea mai bună alegere.

În ceea ce privește copilul, pe care urma să-l nască - DOMNUL îi dă înștiințări și despre asta. Ea urma să-i dea numele „Ismael”, care înseamnă „Dumnezeu aude”. Prin numele său, el avea să poarte cu el amintirea perpetuă a lui Dumnezeu. Oare va trăi în conformitate cu ea? Domnul îi spune și despre asta: El va fi „un măgar sălbatic de om”. Caracterul său nu s-ar potrivi cu numele său. Dezlegat, liber, fără să dea socoteală nimănui, băiatul s-ar dezvolta. El va arăta în viața sa că era fiul lui Agar.

În mod simbolic, el este un animal de povară, un măgar care s-ar lepăda de povara sa. El este o imagine a lui Israel sub Lege, care nu acordă atenție acestei Legi. Rezultatul este că toți îl alungă pe Israel și îl asupresc (Deuteronomul 28.25,33).

Recunoscătoare că El a urmărit-o (ea nu L-a căutat, dar El a căutat-o pe ea), ea Îl numește „Dumnezeul care Se descoperă”. Ea recunoaște harul, pe care El i l-a arătat. Locul în care a vorbit cu Domnul primește numele „Beer-Lachai-Roi”, care înseamnă „fântâna Celui viu care m-a văzut” sau „fântâna Celui viu care Se revelează”.

Fântâna este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că în el Dumnezeu Se revelează, în el Se lasă văzut. Această fântână mai este menționată în Geneza 24 și 25 (Geneza 24.62; 25.11). Mai târziu, Dumnezeu Se revelează în Domnul Isus la fântână unei femei, care este de fapt pe fugă (Ioan 4.6,7, 25,26).

Capitolul 16

Agar a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul care aude (de aceea a trebuit să-i dea acest nume fiului ei) și Dumnezeul care vede. A-L cunoaște pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul care aude și vede este o mare încurajare pentru credința care este pusă la încercare.

Geneza 16.15-16 | Avram îl primește pe Ismael

Geneza 16.15-16: Și Agar a născut lui Avram un fiu; și Avram a pus fiului său pe care l-a născut Agar, numele Ismael. Și Avram era de optzeci și șase de ani când Agar a născut lui Avram pe Ismael.

Avram îl primește pe Ismael la vârsta de 86 de ani. El îi dă numele pe care îngerul DOMNULUI i l-a spus lui Agar. Este posibil ca el să se fi gândit la el ca la sămânța promisă, până în momentul în care planul lui Dumnezeu a ajuns la el. Vor mai trece încă 14 ani până când se va naște adevăratul moștenitor.

Geneza 17

Geneza 17.1-8 Legământul lui Dumnezeu cu Avraam

Geneza 17.1-8: Și Avram era de nouăzeci și nouă de ani; și Domnul S-a arătat lui Avram și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic: umblă înaintea feței Mele și fii integru. Și voi încheia legământul Meu între Mine și tine și te voi înmulți foarte mult”. Și Avram a căzut cu fața la pământ; și Dumnezeu a vorbit cu el, zicând: „Eu sunt: iată, legământul Meu este cu tine și tu vei fi tatăl unei mulțimi de națiuni. Și numele tău nu se va mai chema Avram, ci numele tău va fi Avraam, pentru că te-am făcut tatăl unei mulțimi de națiuni. Și te voi face foarte roditor și voi face națiuni din tine și împărați vor ieși din tine. Și voi întări legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine în generațiile lor, ca legământ pentru totdeauna, ca să-ți fiu Dumnezeu, ție și seminței tale după tine. Și îți voi da ție și seminței tale după tine țara locuințelor tale temporare, toată țara Canaanului, în stăpânire pentru totdeauna; și Eu voi fi Dumnezeul lor”.

Domnul i se arată lui Avram pentru a doua oară. El se prezintă ca El Șadai, adică „Dumnezeu Atotputernic”. Aici nu se numește „Dumnezeu DOMNUL”, deoarece în acest caz nu este vorba despre ceea ce este El pentru Avram, ci despre ceea ce este El în Sine. Aceasta va fi fost o mare încurajare pentru Avram cel credincios să trăiască în țara în care el însuși nu posedă încă nimic, dar pe care urmașii săi o vor moșteni. Faptul de a-L putea cunoaște pe Dumnezeu în acest mod este o mare încurajare și pentru noi, care trăim și noi prin credință. Este un mare privilegiu să putem merge înaintea feței lui Dumnezeu, Atotputernicul, și să fim mereu conștienți că El este cu noi.

În același timp, Dumnezeu nu poate aștepta altceva de la umblarea noastră, decât ca ea să fie desăvârșită, ireproșabilă (Matei 5.48). De aceea, El adaugă următoarele. Nu putem modela această umblare după bunul nostru plac. Că Avram nu este desăvârșit, și nici noi nu suntem, știm. Dar Dumnezeu nu poate niciodată să își adapteze standardul Său la om.

Pe baza celor tocmai expuse, Dumnezeu încheie legământul cu Avram. El continuă să detalieze ceea ce a spus în capitolul 15 (Geneza 15.18). În acest legământ, Dumnezeu își desfășoară sfatul cu privire la Avram, căruia îi dă și un alt nume. „Avram” înseamnă „Tată sublim”; „Avraam” înseamnă „Tatăl unei mulțimi”. Semnificația acestui nume exprimă conținutul legământului său. Este un legământ cu Avraam și cu urmașii săi. Numărul descendenților săi va deveni atât de mare, încât el va deveni tatăl unei mulțimi de națiuni.

Aici înseamnă o descendență trupească, așa cum reiese din versetele următoare prin circumcizia, care se face numai tuturor celor care descind din Israel. Dar și celelalte națiuni vor fi binecuvântate datorită acestui legământ, căci prin Israel binecuvântarea va ajunge pretutindeni. El este, de asemenea, „tatăl unei mulțimi” în sens spiritual. El este tatăl tuturor celor care merg pe urmele credinței sale, așa cum se spune în Romani 4 (Romani 4.16,17).

Geneza 17.9-14 | Circumcizia

Geneza 17.9-14: Și Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, în generațiile lor. Acesta este legământul Meu pe care-l veți păzi între Mine și tine și sămânța ta după tine: orice bărbat dintre voi să fie circumcis. Și veți fi circumciși în carnea prepuțului vostru; și acesta va fi un semn al legământului între Mine și voi. Și cel care este de opt zile va fi circumcis între voi, orice parte bărbătească în generațiile voastre: cel născut în casă sau cumpărat cu argint, de la orice străin care nu este din sămânța ta. Cel născut

în casa ta și cel cumpărat cu argintul tău trebuie circumcizi; și legământul Meu va fi în carnea voastră ca un legământ pentru totdeauna. Și partea bărbătească necircumcisă, cel care n-a fost circumcis în carnea prepuțului său, sufletul acela va fi nimicit din poporul său: a călcat legământul Meu”.

Ca sigiliu sau semn al acestui legământ, Dumnezeu îi poruncește lui Avraam să circumcidă toți bărbații. Ștefan vorbește despre „legământul circumciziei” (Faptele apostolilor 7.8), ceea ce arată cât de mult sunt legate acest legământ și circumcizia. Avraam trebuie să taie prepuțul bărbatului - în practică, o chestiune dureroasă (compară cu Geneza 34.24,25). Prin intermediul acestei părți a corpului are loc procrearea, care perpetuează de asemenea păcatul.

Dumnezeu judecă omiterea circumciziei ca pe un păcat de moarte. Chiar și Moise a experimentat acest lucru, atunci când a omis să-și circumcidă fiul (Exodul 4.24,25).

Ceea ce a fost și este un lucru literal pentru Israel, un semn exterior că acesta era poporul legământului lui Dumnezeu, are o semnificație spirituală pentru creștinul credincios. Și aceasta este de mare anvergură. Înseamnă că credinciosul trăiește fiind conștient de faptul că judecata lui Dumnezeu asupra cărnii a fost împlinită atunci când ea a fost exercitată asupra lui Hristos și că acum el nu mai trăiește conform propriului său „eu” (Romani 2.28,29; Coloseni 2.11; Romani 8.3; Galateni 2.20).

Geneza 17.15-22 | Promisiunea moștenitorului

Geneza 17.15-22: Și Dumnezeu a zis lui Avraam: „Cât despre Sarai, soția ta, n-o vei mai chema pe nume Sarai, ci numele ei va fi Sara. Și o voi binecuvânta și-ți voi da și un fiu din ea; și o voi binecuvânta și va fi mamă de națiuni: împărați de popoare vor fi din ea”. Și Avraam a căzut cu fața la pământ și a râs, zicând în inima lui: „I se va naște copil celui de o sută de ani? Și va naște Sara, care este de nouăzeci de ani?” Și Avraam a zis lui Dumnezeu: „Oh, să trăiască Ismael înaintea Ta!” Și Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, Sara, soția ta, îți va naște un fiu și-i vei pune numele Isaac. Și voi întări legământul Meu cu el, ca legământ pentru totdeauna pentru sămânța lui după el. Și pentru Ismael te-am ascultat. Iată, l-am binecuvântat și-l voi face să fie roditor și-l voi înmulți foarte mult: va naște doisprezece conducători și-l voi face o națiune mare. Dar legământul Meu îl voi întări cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara anul viitor, la timpul hotărât”. Și a încetat de vorbit cu el; și Dumnezeu S-a înălțat de la Avraam.

După ce Dumnezeu i-a spus lui Avraam totul despre legământ și despre circumcizie, îi spune cine este mama. Moștenitorul trebuie să se nască din Sara. „Sarai” înseamnă „prințesa mea”; „Sara” înseamnă „prințesă”. Prin „prințesa mea” ne putem gândi la faptul că ea aparține unei anumite familii sau unui anumit gen. Acest nume are o anumită limită. La cuvântul „prințesă” nu ne gândim la limitări, ci la demnitatea ei. Ea este o imagine a lui Israel, care este încă neroditor, dar care va aduce roade, care vor fi o binecuvântare pentru întregul pământ.

După acest mesaj, Avraam se prosternă în semn de închinare în fața lui Dumnezeu și râde. Acesta nu este un râs de necredință, ca mai târziu cu Sara (Geneza 18.12). Este un râs de bucurie și de credință în fața promisiunii lui Dumnezeu. Faptul că este un râs de bucurie și de credință este evident și în numele pe care trebuie să-l dea fiului său. „Isaac” înseamnă „a râde”.

Avraam are apoi o preocupare specială în ceea ce-l privește pe Ismael. Cu siguranță că și acesta este tot fiul său. Dar Dumnezeu nu răspunde cererii lui Avraam decât în măsura în care îi promite lui Ismael binecuvântări pentru acest pământ, fără a-l lega însă de Dumnezeu printr-o legătură specială. Ismael este rezultatul unei lucrări de necredință. Dumnezeu nu poate fi niciodată într-o relație de legământ cu aceasta.

Apoi, Dumnezeu continuă să vorbească despre Isaac. Binecuvântarea pentru Avraam și urmașii săi este legată exclusiv de Isaac. Cu el Dumnezeu Își va încheia și legământul. Nașterea lui Isaac este anunțată pentru un viitor apropiat. Împlinirea promisiunii nu va întârzia mult.

Geneza 17.23-27 | Avraam își circumcide casa

Geneza 17.23-27: Și Avraam a luat pe Ismael, fiul său, și pe toți cei născuți în casa lui și pe toți cei cumpărați cu argintul lui – pe orice parte bărbătească dintre oamenii casei lui Avraam – și a circumcis carnea prepuțului lor chiar în ziua aceea, cum îi zisese Dumnezeu. Și Avraam era de nouăzeci și nouă de ani când a fost circumcis în carnea prepuțului său. Și Ismael, fiul său, era de treisprezece ani când a fost circumcis în carnea prepuțului său. Chiar în aceeași zi au fost circumciși Avraam și Ismael, fiul său. Și toți bărbații casei sale, născuți în casa lui sau cumpărați cu argint dintre fiii străinului, au fost circumciși cu el.

Avraam ascultă de Dumnezeu și își circumcide casa. El nu așteaptă, ci o face „chiar în ziua aceea”. El pune, spiritual vorbind, întreaga sa casă pe temelia morții. Aceasta este singura cale de a primi binecuvântarea promisă de Dumnezeu. Mai târziu, se vorbește despre circumcizia întregului popor al lui Israel (Iosua 5.2). Acest lucru era la fel de necesar, pentru ca Israel să moștenească binecuvântarea Țării Făgăduinței.

Geneza 18

Introducere

Avraam este numit de câteva ori prieten al lui Dumnezeu (2 Cronici 20.7; Isaia 41.8; Iacov 2.23). Un prieten este o persoană cu care se împărtășesc secrete și gânduri, care nu se încredințează oricui (Ioan 15.15). În acest capitol, DOMNUL îi spune lui Avraam care sunt planurile Sale cu privire la el (versetele 9-15) și cu privire la lume (versetele 20,21).

Geneza 18.1-8 | DOMNUL Se arată lui Avraam

Geneza 18.1-8: Și Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când ședea la intrarea cortului său, în arșița zilei. Și el și-a ridicat ochii și s-a uitat și, iată, trei bărbați stăteau înaintea lui. Și, când i-a văzut, a alergat în întâmpinarea lor de la intrarea cortului și s-a plecat cu fața la pământ, și a zis: „Doamne, acum dacă am căpătat favoare în ochii Tăi, nu trece, Te rog, de la robul Tău. Să se aducă acum puțină apă și să vă spălați picioarele și să vă odihniți sub acest copac. Și voi aduce o bucată de pâine și întăriți-vă inima; apoi veți merge mai departe; pentru că de aceea ați trecut pe la robul vostru”. Și ei au zis: „Fă așa cum ai zis”. Și Avraam s-a dus repede în cort la Sara și i-a zis: „Ia repede trei măsurii de floare de făină, frământă și fă turte”. Și Avraam a alergat la cireadă și a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat slujitorului, și el s-a grăbit să-l pregătească. Și a luat unt și lapte și vițelul pe care-l pregătise și le-a pus înaintea lor. Și el stătea lângă ei sub copac și ei mâncau.

Locul în care se află Avraam, atunci când i se arată Domnul, este „la stejarii lui Mamre”, iar el stă la intrarea în cort. Cuvântul „stejar” sau „terebinț” derivă dintr-un cuvânt care înseamnă „puternic” sau „tare”. Stejarul este cunoscut pentru viața sa îndelungată și, de asemenea, pentru umbra pe care o oferă împotriva căldurii soarelui. „Mamre” înseamnă „grăsime” sau „vitalitate”. Așadar, Avraam se află într-un loc care vorbește despre forța vitală, cu care este asociată viața lungă.

Locul pe care îl ocupă la intrarea în cort îi permite să știe imediat că urmează să primească o vizită. El are control asupra a ceea ce vine la el și poate vedea dacă trebuie să fie ospitalier sau dacă trebuie să considere vizita ca fiind periculoasă și, prin urmare, să nu îi permită să intre la el. Acest loc la intrarea în cort arată locul pe care ar trebui să-l aibă fiecare tată în familia sa. Fiecare tată este responsabil pentru ceea ce ar trebui și ceea ce nu ar trebui să permită să intre în casa sa. Căldura zilei este momentul în care este preferabil să te ascunzi cât mai mult posibil, dar Avraam este la postul său.

Împreună cu doi îngeri, DOMNUL îi apare lui Avraam. Avraam Îl cunoaște pe DOMNUL și Îl recunoaște imediat. În loc să se sperie, el se grăbește să-L primească ospitalier. Vrea ca DOMNUL să Se învioneze (Îi spală picioarele) și Îi oferă o masă, care este un semn de comuniune și de odihnă. El apreciază și recunoaște marele privilegiu al acestei vizite.

Îl vedem pe Avraam răspunzând la această vizită din cer într-o libertate familiară și, în același timp, cu mare respect. El se apleacă până la pământ și Îi cere DOMNULUI (Avraam I se adresează doar lui) să nu treacă pe lângă el (compară cu Luca 24.28,29). Față de El, el ia locul unui slujitor. DOMNUL și îngerii acceptă invitația. La fel, Domnul Isus ar dori să fie invitat de fiecare familie. Dar numai cei care, asemenea lui Avraam, trăiesc în despărțire de lume și în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu se vor bucura de acest privilegiu (Ioan 14.23).

Pe lângă faptul că este un exemplu de părtășie intimă cu DOMNUL, Avraam este și un exemplu de ospitalitate. Și noi suntem chemați să fim „ospitalieri” și să facem acest lucru „fără cârtire” (1 Petru 4.9; Romani 12.13; Evrei 13.2).

Geneza 18.9-15 | Anunțarea nașterii lui Isaac

Geneza 18.9-15: Și ei i-au zis: „Unde este Sara, soția ta?” Și el a zis: „Iată, în cort”. Și El i-a zis: „Mă voi întoarce negreșit la tine la anul, pe timpul acesta, și, iată, Sara, soția ta, va avea un fiu”. Și Sara asculta la intrarea cortului, care era în spatele lui. Și Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în zile; Sarei îi încetase rânduiala femeilor. Și Sara a râs în sine, zicând: „După ce am îmbătrânit, să mai am eu plăcere?... domnul meu de asemenea este bătrân”. Și Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: «Cu adevărat să mai nasc eu, care sunt bătrână?» Este ceva prea greu pentru Domnul? La timpul hotărât Mă voi întoarce la tine, la anul pe vremea aceasta, și Sara va avea un fiu”. Și Sara a tăgăduit, zicând: „N-am râs!” Pentru că se temea. Și El i-a zis: „Ba da, ai râs”.

DOMNUL și îngerii întreabă unde este Sara. Ei nu sunt interesați doar de Avraam, ci și de Sara. Căci ea va deveni mama fiului și moștenitorului promis. Ea nu este departe, este în cort. Ea indică locul obișnuit pe care femeia îl ocupă în familie. Acest lucru nu înseamnă că o femeie nu poate lucra în afara casei. La anunțul nașterii lui Samson, mama lui se află pe câmp, primind vizita DOMNULUI (Judecători 13.9). Este vorba de motivul, de rațiunea pentru care femeia lucrează afară.

Deși Sara nu este prezentă la conversație, ea este ascultătoare. Ea ascultă. Întrebarea despre locul unde se află și răspunsul lui Avraam îi arată că ceilalți știu că este posibil ca ea să-i audă. Ea se află în spatele DOMNULUI. Ea nu are un contact față în față cu El, așa cum are Avraam.

În timp ce mănâncă, DOMNUL le spune că fiul promis se va naște în curând. Dacă trăim în comuniune cu Dumnezeu, El ne va comunica și nouă gândurile Sale despre Fiul Său și despre venirea Fiului Său (Psalmul 25.14). Ceea ce înainte era cunoscut în termeni generali este acum anunțat ca fiind iminent. Putem ști și din Scriptură că Domnul Isus vine, chiar că vine în curând, dar este totuși altceva să auzim acest lucru în comuniune cu El din gura Sa.

Sara aude și ea această veste, dar nu o crede. Ea nu trăiește într-o părtășie atât de strânsă cu DOMNUL precum soțul ei. Ea judecă circumstanțele și le măsoară în funcție de ceea ce este posibil sau imposibil la oamenii (compară cu Luca 1.18). Observațiile ei sunt corecte, dar concluzia ei nu este corectă, pentru că nu include omnipotența lui Dumnezeu.

În același timp, ea își numește soțul „domnul meu”. Ea face acest lucru din respect și, în acest sens, este un exemplu pentru toate femeile credincioase (1 Petru 3.6). Petru nu dă acest exemplu pentru a arăta clar că o soție trebuie să i se adreseze soțului ei cu „domn”. Ideea este că nu era rușinos pentru Sara să îi spună soțului ei „domn”. Scopul este de a arăta că soția trebuie să manifeste o atitudine de respect față de soțul ei (Efeseni 5.33).

Faptul că ea îl asculta nu înseamnă că era sclava lui. A fi supus sau ascultător față de soție nu înseamnă că nu este necesar ca soțul să nu-și asculte soția. Soțiile sunt date soților lor ca un ajutor, pentru a-i opri de la nebunie. Avem un exemplu în acest sens și din viața lui Avraam. Sara i-a spus odată să facă ceva. Când el nu a vrut să o asculte, DOMNUL i-a spus că trebuie să o asculte (Geneza 21.12).

Acest exemplu este o ilustrare a relațiilor din căsnicia creștinului credincios și aici în special a atitudinii unei femei creștine credincioase. Atunci când femeile credincioase adoptă față de soții lor atitudinea pe care a avut-o Sara față de Avraam, ele sunt similare din punct de vedere

spiritual cu Sara și, prin urmare, pot fi numite „copiii ei”. Ei arată natura și atitudinea ei. Femeile care o urmează pe Sara în acest fel o vor arăta și în a face binele. Și nu arată teamă de nimeni, pentru că oricine face binele și în el face voia Domnului, poate ști că este protejat de Dumnezeu.

Este important ca și femeia să trăiască în strânsă părtășie cu Domnul. Adesea, femeile sunt cele care trăiesc o comuniune mai profundă cu Domnul decât bărbații. Maria din Betania (Luca 10.39) și Maria Magdalena (Ioan 20.16) sunt exemple potrivite în acest sens.

DOMNUL, de care nimic și nimeni nu este ascuns, știe ce gândește Sara pentru sine. El o mustră pentru gândurile ei necredincioase. Sara face un pas mai departe, negând că a râs. DOMNUL, în îndurarea Sa, merge mult dincolo de comportamentul Sarei. Răspunsul Său este un cuvânt frumos, mereu încurajator: „Este ceva prea greu pentru Domnul?” Răspunsul la această întrebare îl găsim în Ieremia 32 (Ieremia 32.17). Apoi El repetă promisiunea că Sara va avea un fiu peste un an.

Geneza 18.16-22 | Reflecții ale Domnului

Geneza 18.16-22: Și bărbații aceia s-au ridicat de acolo și s-au uitat spre Sodoma; și Avraam mergea cu ei să i conducă. Și Domnul a zis: „Să ascund Eu de Avraam ce fac? Pentru că Avraam va fi, în adevăr, o națiune mare și puternică și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el să țină calea Domnului, să facă dreptate și judecată, ca Domnul să aducă peste Avraam ce a vorbit despre el”. Și Domnul a zis: „Pentru că strigătul Sodomei și Gomorei este mare și pentru că păcatul lor este foarte greu, voi coborî acum și voi vedea dacă au făcut în totul după strigătul care a venit la Mine; și, dacă nu, voi ști”. Și bărbații aceia s-au întors de acolo și au mers spre Sodoma; și Avraam stătea încă înaintea Domnului.

Versetele 16-22 încep și se termină cu o înștiințare despre plecarea celor doi îngeri spre Sodoma. Ei „s-au uitat spre Sodoma” (versetul 16) și „au mers spre Sodoma” (versetul 22). În versetele dintre ele, ni se spun gândurile DOMNULUI. Ni se permite să luăm parte la deliberările Domnului nostru. El vrea să-l familiarizeze pe Avraam cu considerațiile Sale referitoare la ceea ce intenționează să facă în legătură cu Sodoma și Gomora. El enunță condițiile, pe care Avraam le îndeplinește, pentru ca El să-l poată iniția în planurile Sale. Totul în casa lui Avraam este reglementat de Cuvântul lui Dumnezeu. Când lucrurile stau așa, Dumnezeu poate să Își facă cunoscut gândurile. Dumnezeu nu poate da astfel de lucruri unor oameni ca Lot.

Pentru a ne convinge de neprihănirea Sa absolută, DOMNUL ne informează că Se va coborî să vadă cu ochii Lui ce ajunsese la urechile Sale. Bineînțeles, El știe tot ce se întâmplă pe pământ. Dar aici El ne implică în procedura Sa și o descrie într-un mod pe care îl putem înțelege și imita. El judecă numai după ce a cercetat amănunțit situația.

Când sosește momentul plecării, Avraam își însoțește oaspeții afară. El îi conduce „într-un mod demn de Dumnezeu” (3 Ioan 6). În același timp, el vrea să se bucure de părtășia lor cât mai mult timp posibil. Acest lucru îi oferă DOMNULUI ocazia de a-Și împărtăși gândurile cu Avraam (Proverbele 3.32b).

Geneza 18.23-33 Rugăciunea de mijlocire a lui Avraam

Geneza 18.23-33: Și Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu și pe cel drept cu cel rău? Poate că sunt cincizeci de oameni drepti în cetate: vei nimici Tu și nu vei cruța locul, pentru cei cincizeci de oameni drepti care sunt în el? Departe de Tine să faci așa, să omori pe cel drept cu cel rău și cel drept să fie ca și cel rău; departe de Tine! Nu va face dreptate Judecătorul întregului pământ?” Și Domnul i-a zis: „Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni drepti

în cetate, atunci voi cruța tot locul pentru aceștia”. Și Avraam a răspuns și a zis: „Iată acum, am îndrăznit să vorbesc Domnului, eu, care sunt pulbere și cenușă. Poate că vor lipsi cinci din cei cincizeci de oameni drepti: vei nimici Tu toată cetatea pentru cei cinci?” Și El i-a zis: „N-o voi nimici, dacă voi găsi acolo patruzeci și cinci”. Și el I-a mai vorbit din nou, zicând: „Poate că se vor găsi acolo patruzeci!” Și El i-a zis: „N-o voi face, pentru cei patruzeci”. Și el a zis: „Să nu Se mânie Domnul, și voi vorbi: poate că se vor găsi acolo treizeci”. Și El i-a zis: „N-o voi face, dacă voi găsi acolo treizeci”. Și el a zis: „Iată acum, am îndrăznit să vorbesc Domnului: poate că se vor găsi acolo douăzeci”. Și El i-a zis: „Pentru cei douăzeci, n-o voi nimici”. Și el a zis: „Oh, să nu Se mânie Domnul, și voi mai vorbi numai de data aceasta: poate că zece se vor găsi acolo”. Și El i-a zis: „N-o voi nimici, pentru cei zece”. Și Domnul a plecat după ce a încetat să mai vorbească lui Avraam. Și Avraam s-a întors la locul său.

Comunicările lui Dumnezeu cu privire la Sodoma și Gomora au asupra lui Avraam un efect demn de imitat. În loc să se retragă mulțumit cu sine, pentru că judecata nu îl afectează, el devine un avocat al celorlalți. Pentru aceasta el „s-a apropiat” (versetul 23), s-a apropiat foarte mult de Domnul. Acesta ar trebui să fie și efectul asupra noastră a tot ceea ce Domnul ne face cunoscut despre judecata care va veni asupra lumii.

Această rugăciune a lui Avraam este prima rugăciune, pe care o găsim în Biblie, și este o rugăciune pentru salvarea Sodomei. Avraam a intervenit deja în favoarea cetății și a eliberat-o din mâna dușmanilor săi din cauza lui Lot (Geneza 14.16). Acum, el intervine pentru ei într-un mod diferit, ca mijlocitor, tot din cauza lui Lot.

Fără îndoială că Avraam detesta profund nelegiuirea Sodomei. El nu ar fi vrut niciodată să locuiască acolo, așa cum a vrut Lot. Cu toate acestea, el s-a rugat sincer și insistent pentru ea. Trebuie să urâm păcatul, dar să avem compasiune pentru păcătoși și să ne rugăm pentru ei. Dumnezeu nu are „nici o plăcere în moartea celui rău; ci cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască” (Ezechiel 33.11).

Dorința lui Dumnezeu ar trebui să fie și dorința noastră. Această dorință se exprimă în primul rând prin mijlocirea noastră (1 Timotei 2.1-4). Pentru a mijloci nu este nevoie de un dar, ci de o inimă care să împărtășească sentimentele lui Dumnezeu. Sau ar trebui ca El să se îngrozească și din cauza noastră, pentru că nu găsește în noi niciun duh de mijlocire (Isaia 59.16a; Ezechiel 13.5; 22.30)?

Credința lui Avraam crește cu fiecare răspuns la rugămintile sale. De fiecare dată el primește ceea ce cere. Vedem la el sfânta „obraznicie” a rugăciunii (Luca 11.8) care depășește distanța infinită dintre creatură și Creator. Acesta este genul de rugăciune care nădăjduiește neîncetat în Dumnezeu și nu încetează până când El nu răspunde. DOMNUL confirmă mereu că va cruța cetatea din cauza celor drepti, dacă vor fi găsiți acolo. Este o încurajare pentru noi să continuăm să cerem, pentru că Dumnezeu ascultă rugăciunea celor neprihăniți.

Avraam se roagă având cunoașterea lui Dumnezeu. El Îl cunoaște ca fiind Judecătorul întregului pământ, care face dreptate (Iov 34.10,11). Acestea sunt punctul de plecare și baza mijlocirii sale. El știe că Dumnezeu nu va ucide niciodată pe cel neprihănit împreună cu cel rău. El se apropie de Dumnezeu în conștiința profundă a micimii sale față de El, în recunoașterea faptului că este țărână și cenușă (compară cu 2 Samuel 7.18). Când ne apropiem în această atitudine, putem ști că rugăciunea noastră Îi este plăcută (Proverbele 15.8b).

Atâta timp cât Avraam cere, DOMNUL dăruiește. Avem aici o dovadă clară a rugăciunii ascultate. Când Domnul a terminat, pentru că Avraam nu continuă să ceară, El pleacă. Se pare că, în cele din urmă, Avraam nu primește ceea ce s-a rugat. În capitolul următor vedem că rugăciunea lui a fost totuși ascultată (Geneza 19.29).

Geneza 19

Geneza 19.1-3 | Îngerii la Lot

Geneza 19.1-3: Și cei doi îngeri au venit la Sodoma seara. Și Lot ședea la poarta Sodomei. Și Lot i-a văzut și s-a ridicat să-i întâmpine și s-a plecat cu fața la pământ. Și a zis: „Iată acum, domnii mei, abateți-vă, vă rog, în casa robului vostru și rămâneți peste noapte și spălați-vă picioarele; și vă veți scula de dimineață și vă veți duce pe calea voastră”. Și ei au zis: „Nu, ci vom rămâne noaptea în loc deschis”. Și a stăruit mult de ei; și ei s-au abătut la el și au intrat în casa lui. Și le-a pregătit o masă și a copt azime; și au mâncat.

Cu greu s-ar putea imagina o diferență mai mare între doi credincioși decât cea dintre Avraam și Lot. Lot era un credincios (2 Petru 2.7), dar în istoria sa aproape că nu se poate vedea nimic despre acest fapt. DOMNUL nici nu Se comportă cu Lot, așa cum a făcut-o cu Avraam. Și acest lucru arată diferența uriașă. Cu Avraam a putut să schimbe gândurile Sale în timpul unei mese, dar nu și cu Lot.

Lot a trăit mai întâi lângă Sodoma, mai târziu în Sodoma și acum chiar a stat la poarta Sodomei. Stând la poartă înseamnă că el făcea parte din administrația cetății. Este posibil ca el să fi fost chiar președintele partidului LS (Sodoma locuibilă), ca să spunem așa, și a lucrat pentru a restabili valorile și normele. Dar întreaga sa mărturie era legată de condițiile de viață din Sodoma, așa că a fost o mărturie proastă pentru DOMNUL.

DOMNUL nu Se asociază cu astfel de credincioși. El nu îi recunoaște. El îi recunoaște doar pe cei care se mențin separați de gândurile și acțiunile lumești, orientându-se după El și Cuvântul Său. El îi recunoaște ca fii și fiice ale Sale doar pe cei care nu sunt în jug cu necredincioșii (2 Corinteni 6.14-18), adică pe cei care nu își asumă o responsabilitate comună cu necredincioșii, pentru a urmări împreună un anumit scop. Putem aplica acest lucru la căsătorie, la afaceri sau la politică, de exemplu.

Îngerii nici măcar nu vor să intre în casa lui Lot. După multă insistență, o fac. De asemenea, masa pe care Lot o pregătește pentru vizitatori este de o calitate mult mai slabă decât cea a lui Avraam. Totul vorbește despre constrângere și lipsă de cunoaștere. El nu-și dă seama că are vizitatori din cer, mesageri de la Dumnezeu.

Geneza 19.4-11 | Sodomiții și Lot

Geneza 19.4-11: Și, mai înainte de a se culca ei, bărbații cetății, bărbații din Sodoma, au înconjurat casa de la tânăr până la bătrân, tot poporul până la ultimul. Și au chemat pe Lot și i-au zis: „Unde sunt bărbații care au intrat la tine astă-noapte? Scoate-i afară la noi, ca să-i cunoaștem”. Și Lot a ieșit la ei la intrare și a încuiat ușa după el. Și a zis: „Vă rog, fraților, nu faceți acest rău! Iată acum, am două fiice care n-au cunoscut bărbat; lăsați-mă, vă rog, să vi le scot afară; și faceți-le cum este bine în ochii voștri: numai acestor bărbați să nu le faceți nimic, pentru că de aceea au venit sub umbra acoperișului meu”. Și ei au zis: „Înapoi!” Și au zis: „Acesta a venit să locuiască aici temporar și mereu este judecător? Acum ție îți vom face mai rău decât lor”. Și împingeau cu putere asupra bărbatului, asupra lui Lot, și s-au apropiat să spargă ușa. Și bărbații și-au întins mâna și au tras pe Lot în casă la ei și au încuiat ușa. Și au lovit cu orbire pe bărbații care erau la intrarea casei, de la mic până la mare; și ei se trudeau să găsească intrarea.

Vizitatorii lui Lot nu au rămas neobservați în Sodoma. Depravarea totală a locuitorilor, care se regăsea în întreaga populație, fără deosebire de vârstă, este exprimată în toată joshnicia ei. Ei îl îndeamnă pe Lot să-și scoată oaspeții afară, pentru a-și satisface patimile, oamenii făcând rușine cu oamenii (Romani 1.26,27).

Stilul lor de viață devine proverbial, astfel încât se spune despre păcătoșii îndrăzneți și obraznici: „Și-au dată pe față păcatul, ca Sodoma: nu-l ascund” (Isaia 3.9; compară cu Ieremia 6.15a).

Această rușine era chiar tipică pentru întreaga regiune (Judecători 1.7). Ceea ce s-a întâmplat în Sodoma și Gomora și în cetățile din jur aduce apostazia la apogeu. Este cea mai grosolană obrăznicie, îndreptată împotriva a tot ceea ce este firesc, pe care Dumnezeu l-a instituit. Ei și-au abandonat natura lor originară. Este rebeliune și apostazie. Este desfrânare și, în plus, umblă după „altă carne”, ceea ce este total contrar ordinii naturale a lui Dumnezeu.

În zilele noastre, liberalii propagă stilul de viață liber nestingherit. Ei propagă practica homosexuală ca fiind legală. Acest lucru este foarte asemănător cu practicile Sodomei și Gomorei și ale întregii regiuni. Ceea ce a făcut Dumnezeu cu aceste cetăți, arată cum judecă El această situație. Acest lucru ar trebui să fie un avertisment pentru oricine trăiește astfel sau acceptă acest lucru ca fiind normal și poate chiar să lucreze pentru acceptarea generală. „Focul veșnic” (Iuda 7) arată că judecata lui Dumnezeu asupra acestui fapt nu se termină niciodată. Toți apostaziaii vor fi loviți de această judecată.

Acest duh necurat, care se arată deschis, este prea mult pentru Lot. Numele lui de gazdă este în joc. El nu poate permite ca oaspeților săi să li se întâmple așa ceva și încearcă să îi oprească pe oamenii din Sodoma din nelegiuirea lor. În timp ce se apropie de ei, el îi numește „frații mei”. S-a coborât atât de mult la starea lor morală joasă, încât se consideră parte din familia lor. Acesta este nivelul la care se află cu adevărat, după cum aflăm din alternativa pe care le-o oferă. Este foarte greu de crezut, dar este în Biblie, deci este adevărat: Lot consideră că numele său de gazdă este mai important decât numele său de tată. El le oferă acestor gunoaie fiicele sale ca pe un fel de substitut cu care pot face ce vor.

Dar bărbații din Sodoma nu vor să aibă nimic de-a face cu echivalarea lui Lot cu ei înșiși. Oricât de mult s-ar integra Lot în societatea lor și oricât de mult ar fi muncit pentru o „Sodoma în care să merite să trăiască”, el este și rămâne un străin pentru ei. În mijlocul întunericului spiritual, aceasta este o mică rază de speranță, oricât de mică ar fi.

Să nu ne grăbim să-l judecăm aspru pe Lot. Câți credincioși, care au toate interesele lor în lume, își sacrifică copiii pentru a-și păstra așa-zisul nume bun? Foarte preocupați de propriile interese lumești, nu le pasă cum își petrec timpul copiii lor. Și, fără ca ei să știe, copiii devin dependenți de internet, navigând pe cele mai murdare site-uri de acolo și ajungând să se încurce într-o rețea care îi ruinează complet din punct de vedere spiritual și fizic.

Îngerii își folosesc puterea pentru a-l opri pe Lot de la această nebunie. Ei îl trag înăuntru și îi lovesc pe oamenii din Sodoma cu orbire (Iov 5.14,15). Ei nu au vrut să audă, acum sunt lipsiți și de vedere. Este un semn prevestitor al întunericului în care se vor afla pentru totdeauna.

Geneza 19.12-15 | Se anunță pustiirea Sodomei

Geneza 19.12-15: Și bărbații aceia au zis lui Lot: „Pe cine mai ai aici? Un ginere și pe fiii tăi și pe fiicele tale și pe oricine ai în cetate: scoate-i din acest loc. Pentru că vom distruge locul acesta, deoarece strigătul împotriva lor este mare înaintea Domnului și Domnul ne-a trimis să-l distrugem”. Și Lot a ieșit și a vorbit ginerilor săi care urmau să ia pe fiicele lui și a zis: „Ridicați-vă, ieșiți din locul acesta, pentru că Domnul va nimici cetatea”. Dar ginerilor săi li

s-a părut că glumește. Și, când se revărsa de ziuă, îngerii au grăbit pe Lot, zicând: „Ridică-te, ia-ti soția și pe cele două fiice ale tale care sunt aici, ca să nu pieri în nelegiuirea cetății”.

Îngerii îi spun lui Lot de ce au venit. Lot - poate din cauza a ceea ce tocmai a trăit - acordă suficientă valoare mesajului încât pornește să își avertizeze viitorii gineri. Dar aceștia o iau în glumă. Ei nu-l iau pe Lot în serios. Ei nu-l cunosc pe Lot ca pe un tip serios. Nu este nimic rău în a spune o glumă din când în când, dar dacă vrei să fii mereu glumeț, nu te poți aștepta să fii luat în serios atunci când contează.

Bineînțeles, nu este nici credibil când cineva îți spune că lumea va fi judecată, în timp ce el însuși face totul pentru a face viața în lume cât mai confortabilă. O persoană care se simte responsabilă din punct de vedere politic și care face tot posibilul să se bucure cât mai mult de lume, când din întreaga sa atitudine reiese clar că viața în lume îi umple întregul orizont și când nu se vede nicăieri că există și credință, această persoană nu trebuie să creadă că va fi crezută atunci când va veni cu mesajul de judecare a tuturor acestor lucruri.

Se pare, de altfel, că nici Lot nu s-a grăbit prea mult să plece. Probabil că îngerii îl îndemneau să se grăbească. Dar cât de greu este să lași în urmă toate lucrurile pentru care poate ai muncit atât de mult și care înseamnă atât de mult pentru tine. Aceste lucruri nu erau doar o parte din viața lui - ele erau viața lui.

Geneza 19.16-23 | Fuga lui Lot

Geneza 19.16-23: Și el zăbovea. Și bărbații aceia i-au apucat mâna lui și mâna soției lui și mâna celor două fiice ale lui, Domnul fiind îndurător față de el, și l-au scos și l-au lăsat afară din cetate. Și a fost așa: după ce i-au scos afară, el a zis: „Scapă-ți viața; nu privi înapoi și nu te opri în toată câmpia; scapă la munte, ca să nu pieri”. Și Lot le-a zis: „Nu, Doamne, Te rog! Iată acum, robul Tău a căpătat favoare în ochii Tăi și ai mărit îndurarea Ta pe care mi-ai arătat-o, păstrându-mi sufletul viu. Dar eu nu voi putea scăpa la munte, ca nu cumva să mă ajungă răul și să mor. Iată acum, această cetate este aproape, ca să fug acolo, și este mică. Te rog, lasă-mă să scap acolo! Nu este ea mică? Și sufletul meu va trăi”. Și El i-a zis: „Iată, te-am primit și în lucrul acesta, de a nu distruge cetatea despre care ai vorbit. Grăbește-te, scapă acolo, pentru că nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo”. De aceea s-a pus numele cetății Țoar. Răsărea soarele deasupra pământului când intra Lot în Țoar.

Lot, soția și fiicele sale sunt luate de mână și trase de mână. Soția și fiicele lui au și ele posibilitatea de a scăpa de judecată, pentru că DOMNUL a vrut să-l salveze pe Lot. În aceasta vedem harul enorm de mare al lui Dumnezeu. Acest har care se revărsa este dezvăluit și atunci când Lot imploră să nu fie nevoit să fugă pe munte. Acesta este atât de aproape de cer. Doar oameni ca Avraam trăiesc acolo. Un om ca Lot nu se simte acasă acolo.

El ar vrea să trăiască într-un oraș. Trebuie doar să fie un orașel („Țoar” înseamnă „mic” sau „neînsemnat”), dacă arată doar ca un oraș. Gândul unui cort și, astfel, de a fi un pelerin, nu i se potrivea deloc. Respirase aerul cetății și se simțea complet plin de el. Și iarăși se arată harul infinit. I se permite să meargă în cetatea pe care și-o dorește.

Geneza 19.24-26 | Sodoma și Gomora sunt distruse

Geneza 19.24-26: Și Domnul a făcut să plouă asupra Sodomei și asupra Gomorei pucioasă și foc de la Domnul din ceruri. Și a nimicit cetățile acestea și toată câmpia și pe toți locuitorii cetăților și ce creștea pe pământ. Și soția lui a privit înapoi și s-a făcut un stâlp de sare.

Când Lot a ajuns în Țoar, Domnul a distrus Sodoma și Gomora și toată câmpia și toată zona. Soția lui Lot a plecat cu Lot, dar nu ascultă de porunca de a nu se uita înapoi (versetul 17). Ea se uită într-adevăr în urmă și devine un stâlp de sare, un memorial permanent, un monument care îndeamnă la reflecție.

Așa o aplică și Domnul Isus: „Amintiți-vă de soția lui Lot” (Luca 17.32). El spune acest lucru ca un avertisment, pentru ca noi să nu ne legăm inima de lucrurile acestei lumi, irosindu-ne timpul, interesele și energia umplându-ne viața cu mâncarea și băutura, cu cumpărarea și vânzarea, cu plantarea și construirea (Luca 17.28-32). Nu poți lua nimic din toate acestea cu tine în ziua judecării. Totul va pieri atunci.

Domnul Isus a mai spus că, dacă minunile pe care le-a făcut în Capernaum ar fi fost făcute în Sodoma, Sodoma ar fi rămas (Matei 11.23). De ce atunci, ne putem întreba, nu a făcut așa ceva? Pentru că Sodoma, potrivit înțelepciunii lui Dumnezeu, avea o mărturie a revelației lui Dumnezeu perfect adaptată pentru ei. Într-adevăr, ei aveau mărturia lui Dumnezeu în creație (Romani 1.19,20). Dar ei nu s-au plecat în fața lui Dumnezeu. Au acționat conform naturii lor depravate și nu le-a păsat de revelația lui Dumnezeu în creație. Pe baza acestei respingeri a mărturiei lui Dumnezeu, ei vor fi judecați. Astfel, fiecare națiune va fi supusă unui test de ascultare față de Dumnezeu într-un mod perfect adaptat la responsabilitatea lor.

Geneza 19.27-29 | Avraam și judecata

Geneza 19.27-29: Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată și a venit la locul unde stătuse înaintea Domnului. Și s-a uitat spre Sodoma și Gomora și spre tot ținutul câmpiei și a privit și, iată, fumul ținutului se înălța ca fumul unui cuptor. Și a fost așa: când a nimicit Dumnezeu cetățile câmpiei, Dumnezeu Și-a amintit de Avraam și a scos pe Lot din mijlocul prăpădului, când a nimicit cetățile în care locuia Lot.

În timp ce cele mai teribile scene au loc în câmpie, Avraam se odihnește pe munte. Faptul că se odihnește nu înseamnă că este impasibil la ceea ce se întâmplă acolo jos. El s-a rugat prea mult pentru asta. Și această rugăciune nu a fost în zadar. El se duce la locul unde stătuse înaintea Domnului și acolo intră în locul de așteptare (Habacuc 2:1). Când ne-am rugat, trebuie să așteptăm rezultatul. Trebuie să adresăm rugăciunea noastră, ca pe o scrisoare, și apoi să așteptăm un răspuns (Psalmul 5.4 – „a aștepta” este de fapt „a privi”).

Aici citim că Lot datorează rugăciunii unchiului său Avraam faptul că nu a pierit la judecată. Lot nu va fi știut acest lucru. O va ști într-o zi, când și viața lui va fi dezvăluită în fața scaunului de judecată al lui Hristos.

Geneza 19.30-38 | Sfârșitul lui Lot

Geneza 19.30-38: Și Lot s-a suit din Țoar și a locuit în munte, și cele două fiice ale lui cu el, pentru că se temea să locuiască în Țoar. Și locuia într-o peșteră, el și cele două fiice ale lui. Și cea întâi-născută a zis celei mai mici: „Tatăl nostru este bătrân și nu este bărbat în țară ca să intre la noi, după obiceiul întregului pământ. Vino să dăm tatălui nostru să bea vin și să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sămânța din tatăl nostru”. Și au dat tatălui lor să bea vin în noaptea aceea; și cea întâi-născută a intrat și s-a culcat cu tatăl ei și el n-a știut nici când s-a culcat, nici când s-a sculat ea. Și a fost așa: a doua zi, cea întâi-născută a zis celei mai mici: „Iată, eu m-am culcat noaptea trecută cu tatăl meu; să-i dăm să bea vin și la noapte și intră tu și culcă-te cu el, ca să păstrăm sămânța din tatăl nostru”. Și au dat tatălui lor să bea vin și în noaptea aceea. Și cea mai mică s-a dus și s-a culcat cu el și el n-a știut nici când s-a culcat, nici când s-a sculat ea. Și amândouă fiicele lui Lot au rămas însărcinate de la tatăl lor. Și cea

Întâi-născută a născut un fiu și i-a pus numele Moab. Acesta este tatăl moabiților, până în ziua aceasta. Și cea mai mică a născut și ea un fiu și i-a pus numele Ben-Ami. Acesta este tatăl amoniților, până în ziua aceasta.

Istoria lui Lot se termină la fel de trist cum a fost viața lui tot timpul. Nu auzim nimic despre moartea sa. Omul era deja mort din punct de vedere spiritual. Ultima dată când auzim de el este înconjurat de întunericul unei peșteri. Spiritul său a fost întunecat, nu doar de vin, ci deja de faptul că a fost îmbătat de fiicele sale, și nu doar o dată, ci de două ori.

Lot și fiicele sale au părăsit Sodoma, dar spiritul Sodomei nu i-a părăsit pe Lot și pe fiicele sale, ci a rămas în ei. Fiicele lui Lot sunt atât de pervertite de dezvoltarea lor spirituală în Sodoma încât ajung la sugestia dezgustătoare de a-și îmbăta tatăl și apoi de a întreține relații sexuale cu el. Ele acționează în mod conștient. Îl cunosc pe tatăl lor ca pe un om fără caracter, care se va supune complet planului lor, fără viclenie, fără împotrivire.

Se întâmplă așa cum s-a convenit. În acest întuneric spiritual, el săvârșește de două ori un act care nu mai are nevoie de nicio explicație. Întunericul moral este complet. În această stare de întuneric total el naște în incest doi copii, din care se nasc cei mai înverșunați dușmani ai poporului lui Israel.

Geneza 20

Geneza 20.1 | Avraam vine la Gherar

Geneza 20.1: Și Avraam a plecat de acolo spre țara de sud și s-a așezat între Cades și Șur și locuia temporar în Gherar.

Fără să ni se spună de ce Avraam părăsește Mamre, unde se afla de aproape 20 de ani, ni se spune că el pleacă de acolo. El se mută din nou în partea din sud. Ceea ce întreprinde Avraam acum amintește de capitolul 12, unde, de asemenea, a plecat spre sud și a ajuns în Egipt (Geneza 12.10-20). Aici el nu ajunge atât de departe. El ajunge la Gherar, ținutul de frontieră. Nu a fost un drum al credinței atunci și nu este nici acum un drum al credinței. Atunci a trebuit să învețe o lecție umiltoare. Acum trebuie să o învețe din nou.

Și noi trebuie să învățăm aceeași lecție de mai multe ori din când în când. Acest lucru ne arată cât de incorigibili suntem. Dumnezeu a consemnat aceste istorii ale marilor oameni de credință pentru a arăta că și ei au fost oameni obișnuiți, care greșesc.

Avraam vine la Gherar, care este țara filistenilor. Egiptul este o imagine a lumii. Filistenii sunt o imagine a creștinilor cu numele. Ei trăiesc în țara pe care Dumnezeu a promis-o poporului Său, chiar o revendică (după cum reiese din numele Palestina, care provine din Filistea), dar nu au niciun drept asupra ei. Creștinii cu numele pretind că știu și fac voia lui Dumnezeu, dar răstălmăcesc Scripturile și adaugă propriile lor gânduri. Din punct de vedere spiritual, Avraam a ajuns acolo.

Geneza 20.2 | Avraam o pierde pe Sara

Geneza 20.2: Și Avraam a zis despre Sara, soția sa: „Este sora mea”. Și Abimelec, împăratul din Gherar, a trimis și a luat pe Sara.

Consecința faptului că el se află acolo este că își neagă adevărata relație cu Sara și o pierde. Din Galateni 4 știm că Sara este o imagine a harului (Galateni 4.23,24a). Avraam reprezintă aici un credincios care își pierde conștiința harului prin relațiile sale cu creștinii cu numele. Creștinii cu numele nu știu nimic despre acesta. Ei abuzează de har pentru propria plăcere și îl transformă în desfrânare (Iuda 4). Greșeala lui Avraam este aici mult mai gravă decât în capitolul 12. Aici el neagă relația sa cu mama moștenitorului. Acesta este un punct de maximă adâncime în viața lui Avraam cel credincios.

Geneza 20.3-7 | Dumnezeu îi vorbește lui Abimelec

Geneza 20.3-7: Dar Dumnezeu a venit la Abimelec în vis, noaptea, și i-a zis: „Iată, ești un om mort din cauza femeii pe care ai luat-o, pentru că este soția unui bărbat”. Dar Abimelec nu se apropiase de ea. Și a zis: „Doamne, vei uide Tu și o națiune dreaptă? Nu mi-a zis el însuși: «Ea este sora mea»? Și ea, chiar ea însăși mi-a zis: «El este fratele meu!» Am făcut aceasta în integritatea inimii mele și în nevinovăția mâinilor mele”. Și Dumnezeu i-a zis în vis: „Da, știu că ai făcut aceasta în integritatea inimii tale și te-am și împiedicat să păcătuiești împotriva Mea; de aceea nu ți-am îngăduit să te atingi de ea. Acum deci dă omului înapoi soția; pentru că el este profet și se va ruga pentru tine și vei trăi. Și dacă nu i-o vei da înapoi, să știi că vei muri, tu și tot ce este al tău”.

Pentru robul său căzut, Dumnezeu intervine cu îndurare și îi apare lui Abimelec în vis. Dumnezeu îi va apăra întotdeauna pe ai Săi împotriva dușmanilor lor (Zaharia 2.12) și îi va apăra împotriva lumii (Numeri 23.7-10,18-23; 24.2-9). Într-un vis, El îl muștră pe Abimelec pentru comportamentul său (1 Cronici 16.22; Psalmul 105.15). Totuși, acest lucru nu înlătură faptul că întreaga istorie este foarte umiltoare pentru Avraam, așa cum arată desfășurarea ulterioară.

Există un oarecare respect la Abimelec pentru ceea ce spune Dumnezeu, dar cu siguranță nu există o recunoaștere a vinovăției. El se justifică. Cu siguranță, Avraam a purtat o responsabilitate mai mare decât Abimelec, dar asta nu îl scuză pe Abimelec. Afirmția sa de nevinovăție și de puritate a mâinilor este recunoscută de Dumnezeu în acest caz. Dar, în lumina prezenței lui Dumnezeu, el nu recunoaște nici celelalte păcate care au abundat în viața sa.

Dumnezeu îi spune că, în acest caz, l-a împiedicat să păcătuiască. Ar fi fost un păcat grav, pentru că femeia pe care a luat-o este căsătorită. Ea aparține unui bărbat. A o lua ar fi însemnat adulter, dar Dumnezeu îl împiedică. Păcatul este uneori planificat și pregătit în inimă, care nu este niciodată pus în acțiune, pentru că Dumnezeu îi împiedică pe oameni să facă acest lucru. Acest lucru este valabil și pentru cei care Îi aparțin, așa cum vedem în istoria lui David, când vrea să-l pedepsească pe Nabal pentru tratamentul pe care l-a primit de la acel bărbat. Pentru a împiedica acest lucru, Dumnezeu s-a folosit de Abigail, dar Lui îi aparține gloria pentru aceasta (1 Samuel 25.32,33).

Faptul că Abimelec a greșit poate fi văzut în pedeapsa pe care Dumnezeu o aplică poporului lui Abimelec. De asemenea, el poate fi eliberat de această pedeapsă doar dacă Avraam se va ruga pentru el. El nu a fost atât de corect. Dar așa e felul de a fi al creștinului cu numele, care se apără mereu împotriva lui Dumnezeu și a oamenilor. El nu știe să se plece. Greșelile altora sunt umflăte peste măsură, propriile greșeli sunt explicate. Și noi ne putem comporta în acest fel.

Cuvântul „profet” apare aici pentru prima dată în Vechiul Testament. Când ne gândim la „profet”, nu trebuie să ne gândim doar la prezicerea viitorului. Nu este nici măcar ideea de bază. Un profet transmite cuvintele unei alte persoane (Exodul 7.1), aici de la Dumnezeu. Dumnezeu se folosește de un profet pentru a comunica poporului Său, sau chiar și celor care nu sunt poporul Său, ceva ce El consideră că este necesar ca destinatarul să știe.

Geneza 20.8-16 | Abimelec și Avraam

Geneza 20.8-16: Și Abimelec s-a sculat dis-de-dimineață și a chemat pe toți slujitorii săi și a spus toate aceste cuvinte în auzul lor. Și oamenii s-au înspăimântat foarte mult. Și Abimelec a chemat pe Avraam și i-a zis: „Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuit împotriva ta, de ai adus asupra mea și asupra împărăției mele un păcat așa de mare? Ai făcut cu mine lucruri care nu trebuia făcute”. Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce ai văzut, de ai făcut lucrul acesta?” Și Avraam i-a zis: „Pentru că am zis: «Hotărât, nu este temere de Dumnezeu în locul acesta și mă vor ucide din cauza soției mele». Și cu adevărat este sora mea, fiica tatălui meu, dar nu fiica mamei mele; și a ajuns soția mea. Și a fost așa: când m-a făcut Dumnezeu să pribegesc din casa tatălui meu, i-am zis: «Aceasta să fie îndurarea pe care să mi-o arăți: în orice loc unde vom ajunge, să zici despre mine aceasta: El este fratele meu»”. Și Abimelec a luat oi și boi și robi și roabe și i-a dat lui Avraam și i-a dat înapoi pe Sara, soția sa. Și Abimelec a zis: „Iată, țara mea este înaintea ta: locuiește unde este bine în ochii tăi”. Și Sarei i-a zis: „Iată, am dat o mie de arginți fratelui tău. Iată, aceasta îți este o acoperire a ochilor pentru toți cei care sunt cu tine; și tu ești îndreptățită în totul”.

Abimelec îl cheamă pe Avraam să vină la el. Acest lucru arată deja în ce dependență ajunsese marele om al lui Dumnezeu față de acest om al lumii. Reproșurile pe care Abimelec i le face lui Avraam sunt justificate. Apărarea lui Avraam este foarte slabă. El s-a sfătuit cu el însuși, nu cu Dumnezeu. Constatase că nu exista frică de Dumnezeu în acel loc și, din pur instinct de conservare, adică din egoism, și-a negat relația cu Sara.

Făcând acest lucru, a recurs la un adevăr pe jumătate, care este adesea mai rău decât o minciună întreagă. Avraam încearcă aici să își scuze nesinceritatea. Această nesinceritate este ascunsă și în spatele a ceea ce spune despre Dumnezeu, care îl lăsase să rătăcească după ce părăsise casa tatălui său (notă: atât în traducerea olandeză, cât și în cea engleză și franceză, versetul 13 spune „a pribegi” în loc de cuvântul „a umbla” folosit în traducerea Elberfeld). Nu Dumnezeu l-a făcut să rătăcească, ci el însuși se rătăcise. Limbajul credinței lipsește cu desăvârșire aici. Abimelec îl instruieste și apoi încheie dezbaterea cu cuvintele: „și tu ești îndreptățit în totul” (versetul 16). Să învățăm și noi din aceasta.

Geneza 20.17-18 | Avraam se roagă pentru Abimelec

Geneza 20.17-18: Și Avraam s-a rugat lui Dumnezeu și Dumnezeu a vindecat pe Abimelec și pe soția lui și pe slujnicele lui și ele au născut. Pentru că Domnul închisese de tot toate pântecele din casa lui Abimelec, din cauza Sarei, soția lui Avraam.

Avraam se roagă pentru Abimelec. Apoi, plaga pe care Dumnezeu o pusese asupra casei lui Abimelec este îndepărtată. La fel, când Moise s-a rugat pentru Maria, Dumnezeu a vindecat-o, după ce Dumnezeu o pedepsise cu lepră, pentru că îl vorbise de rău pe Moise (Numeri 12.13). Același lucru îl vedem și în cazul lui Iov, care se roagă pentru prietenii săi, pentru că nu vorbiseră corect despre Dumnezeu (Iov 42.8b,9).

După ce Avraam a fost readus într-o relație corectă cu Dumnezeu și după ce ceea ce a stat între el și Abimelec a fost, de asemenea, înlăturat, el poate fi folosit din nou pentru a-i binecuvânta pe alții. Într-un anumit sens, el a fost cauza pentru care această plagă a fost impusă poporului lui Abimelec.

Atunci când credincioșii devin necredincioși Domnului, ei nu mai sunt o binecuvântare pentru cei din jurul lor, ci mai degrabă un blestem. Dar, dacă renunță la ceea ce este greșit, ei pot fi din nou folosiți ca o binecuvântare pentru cei din jur.

Geneza 21

Geneza 21.1-7 | Se naște Isaac

Geneza 21.1-7: Și Domnul a cercetat pe Sara, cum zisese, și Domnul a făcut Sarei cum vorbise. Și Sara a rămas însărcinată și a născut lui Avraam un fiu la bătrânețea lui, la timpul hotărât, despre care îi vorbise Dumnezeu. Și Avraam a pus numele Isaac fiului său care i se născuse, pe care i-l născuse Sara. Și Avraam a circumcis pe fiul său Isaac când era de opt zile, cum îi poruncise Dumnezeu. Și Avraam era de o sută de ani când i s-a născut fiul său, Isaac. Și Sara a zis: „Dumnezeu m-a făcut să râd: oricine va auzi va râde cu mine”. Și ea a zis: „Cine ar fi zis lui Avraam: «Sara va alăpta copii!»! Pentru că i-am născut un fiu la bătrânețea lui”.

Fiul făgăduinței, moștenitorul, s-a născut „la timpul hotărât” (versetul 2). Dumnezeu are timpul potrivit pentru orice lucru (Eclesiastul 3.17). Isaac este o imagine a Domnului Isus, așa cum Avraam este o imagine a lui Dumnezeu Tatăl. Nașterea lui Isaac este o imagine a introducerii de către Dumnezeu a Întâiului născut (a Domnului Isus) în lume (Evrei 1.6). Dumnezeu I-a „supus toate lucrurile” (Evrei 2.8). El este adevăratul Moștenitor.

Aplicat la viața noastră personală, acest lucru înseamnă că Domnul Isus poate fi „născut” în viața noastră, adică poate deveni vizibil în viața noastră, doar atunci când influențele filistenilor, pe care le-am văzut în capitolul anterior, au fost îndepărtate.

Avraam îl numește pe fiul său Isaac, așa cum îi spusese Dumnezeu (Geneza 17.19). „Isaac” înseamnă „a râde” (compară cu Psalmul 126.2). Isaac oferă bucurie în familia lui Avraam. Astfel, și Domnul Isus ne va oferi întotdeauna bucuria Sa, atunci când El este centrul în viața noastră.

Prin circumcizie, Avraam îl introduce pe fiul său în legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu el și cu urmașii săi trupești (Geneza 17.1-14). Pentru noi, creștinii, circumcizia este o imagine a ceea ce s-a întâmplat cu Hristos pe cruce (Coloseni 2.11). Viața noastră de creștin are valoare pentru Dumnezeu doar dacă realizăm ceea ce crucea simbolizează pentru noi. Acolo, omul cel vechi este răstignit împreună cu Hristos (Romani 6.6). Acest lucru ne permite să ne considerăm morți față de păcat și să trăim pentru Dumnezeu în Hristos (Romani 6.11).

Sara recunoaște mâna bună a lui Dumnezeu asupra vieții ei. El a făcut ca numele fiului ei să devină o realitate pentru ea. Ea vorbește, de asemenea, despre faptul că bucuria ei va fi împărtășită de toți cei care o vor auzi (compară cu Luca 1.58). Alții se vor bucura de acest exemplu al puterii și bunătății lui Dumnezeu și vor fi încurajați prin aceasta să se încreadă în El (Psalmul 119.74).

În același timp, ea își exprimă uimirea față de faptul că Dumnezeu este atât de bun cu ea. Cine și-ar fi putut imagina vreodată acest lucru. Această uimire față de harul revărsat ar trebui să caracterizeze și viața noastră. De ce am fost aleși de El pentru a fi copiii Săi și pentru a ne bucura de Fiul dragostei Sale? Aceasta poate fi atribuită doar dragostei infinite a lui Dumnezeu.

Geneza 21.8-21 | Avraam alungă pe Agar și Ismael

Geneza 21.8-21: Și pruncul a crescut și a fost întărcat. Și Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost întărcat Isaac. Și Sara a văzut pe fiul Agarei, egipteanca, pe care-l născuse ea lui Avraam, râzând. Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, pentru că fiul roabei acesteia nu va moșteni cu fiul meu, cu Isaac”. Și lucrul acesta a fost foarte rău în ochii lui Avraam, pentru fiul său. Și Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu fie rău în ochii tăi,

pentru băiat și pentru roaba ta; ascultă de glasul ei în toate câte ți-a zis Sara, pentru că în Isaac ți se va numi sămânța. Dar și pe fiul roabei îl voi face o națiune, pentru că este sămânța ta”. Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată și a luat pâine și un burduf cu apă și le-a dat Agarei, punându-i-le pe umăr; și i-a dat copilul și a lăsat-o să plece. Și ea a mers și a rătăcit prin pustiu Beer-Șeba. Și s-a terminat apa din burduf; și a pus copilul sub un arbust. Și a mers și a stat jos în fața lui, departe ca la o aruncătură de arc. Pentru că zicea: „Să nu văd moartea copilului!” Și a stat în fața lui și a ridicat glasul și a plâns. Și Dumnezeu a auzit glasul băiatului și Îngerul lui Dumnezeu a chemat din ceruri pe Agar și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit glasul băiatului, acolo unde este. Ridică-te, ia băiatul și ține-l strâns de mâna ta, pentru că îl voi face o națiune mare“. Și Dumnezeu i-a deschis ochii și ea a văzut o fântână cu apă; și a mers și a umplut burduful cu apă și a dat băiatului să bea. Și Dumnezeu era cu băiatul. Și el a crescut și locuia în pustiu și s-a făcut arcaș. Și locuia în pustiu Paran. Și mama sa i-a luat o soție din țara Egiptului.

După circumcizie urmează faza care începe cu înțarcarea copilului. Aceasta ne arată că Isaac devine independent. El nu mai este dependent de mâncarea pe care i-o dă mama sa, ci este acum capabil să-și ia singur hrana. În acest sens, el este, de asemenea, o imagine a credinciosului care crește până la independența spirituală, pentru a continua să crească ca un credincios independent.

Acest lucru nu înseamnă că creșterea are loc detașat de ceilalți, ci vorbește despre propria relație cu Domnul. În această creștere, ajutorul celorlalți va fi foarte valoros. Așa a vrut și Domnul, ca „mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele” (1 Corinteni 12.25b).

Pentru credință, creșterea este un prilej de sărbătoare. Dar pentru Lege, despre care Ismael este o imagine, este altfel. Își bate joc de ea. Faptul că Ismael este o imagine a Legii și a oamenilor care se plasează sub Lege și vor să trăiască în conformitate cu ea, vedem în Galateni 4 (Galateni 4.21-31). Acolo, Pavel se referă la Isaac și Ismael și la mamele lor. El nu menționează numele mamelor. Nu este vorba despre numele lor, ci despre poziția lor, deoarece aceasta se transmite de la mame la copiii lor.

După ce s-a referit la poziție, el se referă la originea celor doi fii. Ismael s-a născut printr-un act de voință proprie a lui Avraam, dar Isaac a venit printr-o promisiune a lui Dumnezeu. Ce învățăminte spirituale trebuie să tragă de aici credincioșii din Galatia și noi înșine este prezentat clar în pasajul menționat.

La sfârșitul acestui pasaj vedem semnificația alungării lui Ismael. Această semnificație este că ceea ce este născut după trup persecută întotdeauna ceea ce este născut după Duh (Galateni 4.29). Cei care sunt născuți după Duh, și care vor să trăiască în mod consecvent conform acestuia, vor avea parte de persecuții din partea celor care vor să-L slujească pe Dumnezeu prin propriile lor forțe. Persecuția este inevitabilă, deoarece trăirea prin credință este o mare acuzație la adresa oricărei forme de religie, care pune pe primul loc propriile realizări.

Cei care vor să trăiască după Lege poftesc la lucrurile cărnii și „gândirea cărnii este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). Nu există nicio legătură între carne și Lege, pe de o parte, și Duhul Sfânt, pe de altă parte. Din carne nu iese nimic care să poată fi recunoscut, acceptat și binecuvântat de Dumnezeu. Pentru Avraam, orice binecuvântare este legată de fiul făgăduinței. În ea este promisă urmașul și numai acest urmaș primește binecuvântarea promisă (Romani 9.7; Evrei 11.18). Astfel, pentru om, binecuvântarea lui Dumnezeu este legată de credința în Hristos, *Fiul* făgăduinței. Necredința, carnea, nu are nici o parte în ea.

De aceea, Pavel încheie explicația acestei istorii în felul următor: „Dar ce spune Scriptura? «Izgonește pe femeia roabă și pe fiul ei, pentru că fiul celei roabe nu va moșteni nicidecum cu

fiul celei libere»” (Galateni 4.30). Binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate fi niciodată obținută prin niciun fel de cooperare între Lege și har. Tot ceea ce are legătură cu Legea trebuie să dispară din viața și gândirea creștinului.

Este o lecție grea să ne dăm seama că nu este loc pentru carne. Avraam a simțit același lucru. El nu a vrut să alunge pe Agar și Ismael. A trebuit să intervină Dumnezeu Însuși pentru a-l convinge de justetea deciziei Sarei. Dar apoi nu a mai existat nicio ezitare. Avraam îi alungă pe Agar și pe Ismael, după ce le-a oferit cele necesare pentru drum.

După cum aflăm din Galateni 4, Agar reprezintă Legea (Galateni 4.24,25). Fiul ei, Ismael, este o imagine a lui Israel sub Lege. Acest popor, care nu are nicio legătură cu fiul făgăduinței, care chiar l-a batjocorit și l-a respins, rățăcește așa cum rățăcesc Agar și Ismael. Dar Dumnezeu are calea Sa cu acest popor.

El ascultă vocea băiatului. Nu citim că Ismael i-a adresat vreun cuvânt lui Dumnezeu, dar el va fi plâns împreună cu mama sa și Dumnezeu a auzit plânsul puternic. Locul în care plânge este la o fântână din deșert, „Beer-Şeba”, care înseamnă „fântâna jurământului”. Tot așa și Dumnezeu Își va auzi poporul Său când va plânge pentru Întâiul născut, când se va uita la Cel pe care L-au străpuns (Zaharia 12.10).

Lui Agar i se spune să își ia fiul de mână. Intervenția plină de har a lui Dumnezeu nu înseamnă că persoana nu trebuie să facă nimic. Ea primește, de asemenea, promisiunea că fiul ei va deveni o națiune mare. După aceste cuvinte, Dumnezeu îi deschide surse de îngrijire, față de care ea era oarbă până atunci.

Geneza 21.22-34 | Avraam și Abimelec

Geneza 21.22-34: Și a fost așa: în zilele acelea, Abimelec și Picol, căpetenia oștirii sale, au vorbit lui Avraam, zicând: „Dumnezeu este cu tine în tot ce faci. Și acum jură-mi aici, pe Dumnezeu, că nu vei lucra cu neadevăr nici cu mine, nici cu fiul meu, nici cu fiul fiului meu. Ci, după bunătatea pe care ți-am arătat-o eu, îmi vei face și tu, mie și țării în care locuiești temporar”. Și Avraam i-a zis: „Voi jura”. Și Avraam a mustrat pe Abimelec pentru fântâna de apă pe care o luaseră prin violență slujitorii lui Abimelec. Și Abimelec i-a zis: „Nu știu cine a făcut lucrul acesta; nici tu nu mi-ai spus, nici eu n-am auzit decât astăzi”. Și Avraam a luat oi și boi și le-a dat lui Abimelec; și au făcut legământ amândoi. Și Avraam a pus deoparte șapte mielușele din oile sale. Și Abimelec a zis lui Avraam: „Ce sunt aceste șapte mielușele pe care le-ai pus deoparte?” Și el i-a zis: „Să iei din mâna mea aceste șapte mielușele, ca să-mi fie mărturie că eu am săpat fântâna aceasta”. De aceea a numit locul acela Beer-Şeba, pentru că acolo au jurat amândoi. Și au făcut legământ la Beer-Şeba. Și Abimelec s-a ridicat cu Picol, căpetenia oștirii sale, și s-au întors în țara filistenilor. Și Avraam a sădit un tamarisc în Beer-Şeba și a chemat acolo Numele Domnului, Dumnezeul Etern. Și Avraam a locuit temporar în țara filistenilor multe zile.

Aici, relația dintre Avraam și Abimelec este complet contrară capitolului precedent. Abimelec recunoaște că Dumnezeu este cu Avraam. Aceasta este o imagine a ceea ce vor spune națiunile în viitor, când Israel va fi devenit capul națiunilor (Zaharia 8.23).

Pentru creștinul credincios, această recunoaștere poate fi cazul acum. Atunci când un creștin credincios umblă cu credincioșie cu Dumnezeu, aceasta se va vedea. Este consecința „alungării” cărnii, consecința faptului de a nu umbla ca națiunile. Atunci când Isaac (în viața noastră: Domnul Isus) primește locul care i se cuvine, acest lucru va fi observat de Abimelec (pentru noi: de lume). În versetul 23, probabil că lui Avraam i se amintește din nou, în mod dureros, de pasul său greșit.

Capitolul 21

Dar, așa cum am menționat deja, relația este acum complet diferită. Acum Avraam îl muștră pe Abimelec din cauza unui puț de apă și îi oferă daruri lui Abimelec. Fântânii i se dă numele deșertului Beer-Șeba. Legământul pe care îl încheie unul cu celălalt este pecetluit de un dar din mâna lui Avraam. După aceea, Abimelec se întoarce în țara sa.

Dar Avraam invocă „Numele Domnului, Dumnezeu Etern”. În acest fel, el își exprimă cunoașterea că Dumnezeu este mai presus de timp și că El va face ca toate promisiunile Sale să se împlinescă, chiar dacă nu se vede încă nimic din ele. De aceea, în această credință, el plantează un tamarisc în Beer-Șeba (adică la fântâna jurământului). Prin aceasta el arată, ca să spunem așa, granița dintre el și filistenii.

Geneza 22

Introducere

În acest capitol, Dumnezeu ne arată că promisiunile Sale se bazează pe Hristos, care a murit și a înviat și despre care Isaac este o imagine. Este a patra jertfă adusă în prima carte a lui Moise (Geneza). Dumnezeu a adus prima jertfă. Atunci s-a răspuns la întrebarea cum putea El să accepte un păcătos în prezența Sa. Abel a adus-o pe a doua. În acest caz era vorba despre felul cum poate un om păcătos să stea în fața lui Dumnezeu? Cea de-a treia jertfă este cea a lui Noe. Aceasta răspunde la întrebarea: Cum poate creația, în care trăiesc oameni păcătoși, să existe în prezența lui Dumnezeu?

Așa cum este cazul atât de des în Scriptură, un eveniment poate fi privit din mai multe unghiuri.

1. În primul rând, există sensul literal. Vedem în acest capitol un tată care este supus unui test sever al credinței sale și modul în care îl abordează. De aici putem învăța lecțiile noastre.
2. Apoi, putem vedea acest eveniment ca pe o ilustrare a modului în care Dumnezeu Tatăl Îl jertfește pe Fiul Său.
3. Se poate face și o aplicație profetică. Vedem acest lucru în binecuvântarea care este rezultatul jertfei Fiului.

Geneza 22.1-2 | Dumnezeu îi cere lui Avraam să îl jertfească pe Isaac

Geneza 22.1-2: Și a fost așa: după aceste lucruri, Dumnezeu l-a încercat pe Avraam și i-a zis: „Avraame!” Și el a zis: „Iată-mă”. Și i-a zis: „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, și mergi în ținutul Moria și adu-l acolo ca ardere de tot pe unul din munții despre care îți voi spune”.

După *experiențele* de credință din ultimele capitole, Avraam este acum confruntat cu un *test* al credinței. Este un mare test al credinței. Este un mare test să trebuiască să aștepti mult timp înainte de a obține ceea ce ți s-a promis, să fii ascultător față de Cuvântul lui Dumnezeu și să continui să te încrezi în El. Dar este un test și mai mare să fii ascultător față de Cuvântul lui Dumnezeu și să te încrezi în El atunci când ai primit ceea ce ți s-a promis și este cerut înapoi. Atunci se pune întrebarea dacă cineva crede cu adevărat că Dumnezeu va face ceea ce a promis.

Dumnezeu îl cheamă pe Avraam pe nume, iar Avraam este imediat gata să asculte ce are Dumnezeu de spus. Ceea ce îi cere Dumnezeu este extrem de emoționant și, de asemenea, extrem de profund. Ceea ce este emoționant este modul în care Dumnezeu îi spune pe cine să jertfească. Este vorba de „fiul tău”. Dar nu numai atât! Este „singurul tău fiu”. Dar circumscrierea a ceea ce înseamnă acest lucru pentru Avraam nu se oprește aici. Este cel „pe care-l iubești”. Și asta încă nu este tot! În cele din urmă, Dumnezeu îi dă numele fiului său. Este „Isaac”, râsul său.

Aici, pentru prima dată, apare cuvântul „iubire” în Biblie. Este izbitor faptul că acest lucru este făcut pentru a descrie relația dintre tată și fiul său, ceea ce oglindește relația dintre Dumnezeu, Tatăl, și Fiul Său, Domnul Isus.

Orice neînțelegere cu privire la despre care fiu este vorba este exclusă. Este vorba de fiul pe care Avraam și Sara l-au primit în mod miraculos de la Dumnezeu. Ei nu au avut alți copii împreună. Este vorba de fiul care a fost bucuria lui și pe care l-a iubit foarte mult. Dumnezeu îi promisese că prin acest fiu va primi o mulțime mare de urmași. Acum Dumnezeu îi cere să-l

jertfească pe altar. Lecția practică, pe care trebuie să o învețe și el și noi la fel, este: „Crezi mai mult în ceea ce ți-am dat sau în Mine?”

Când Avraam a trebuit să-l alunge pe Ismael, i s-a dat motivul. Acum, când trebuie să-l sacrifice pe Isaac, nu este menționat niciun motiv. Isaac nu era un criminal care, ca un fiu răzvrătit, trebuia să moară de mâna părinților săi de dragul dreptății (Deuteronomul 21.18-21). Singurul motiv pentru care trebuie să o facă este pentru că Dumnezeu îi spune. Singurul lucru care contează în acest caz este ascultarea și încrederea în Dumnezeu.

Avraam trebuie să meargă în țara Moria. Pe unul dintre munții de acolo, pe care i-l va spune Dumnezeu, el trebuie să își jertfească fiul ca ardere de tot. Este evident să ne gândim că acest munte este Muntele Moria. Pe acest loc, mai târziu, David va oferi și el o jertfă, iar Solomon va construi Templul (2 Cronici 3.1). Biserica, văzută ca un Templu, adică ca o casă a lui Dumnezeu, este construită pe baza jertfei Domnului Isus.

Geneza 22.3-8 | Avraam și Isaac merg la locul de jertfă

Geneza 22.3-8: Și Avraam s-a sculat dis-de-dimineată și a pus șaua pe măgarul său și a luat cu el pe doi dintre slujitorii săi și pe Isaac, fiul său; și a despiciat lemnele pentru arderea de tot și s-a ridicat și a mers la locul despre care îi vorbise Dumnezeu. A treia zi Avraam și-a ridicat ochii și a văzut locul de departe. Și Avraam a zis tinerilor săi: „Rămâneți aici cu măgarul; și eu și băiatul vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi”. Și Avraam a luat lemnele arderii de tot și le-a pus pe Isaac, fiul său; și a luat în mână focul și cuțitul și mergeau amândoi împreună. Și Isaac a vorbit lui Avraam, tatăl său, și i-a zis: „Tată!” Și el i-a zis: „Iată-mă, fiul meu!” Și i-a zis: „Iată focul și lemnele; dar unde este mielul pentru arderea de tot?” Și Avraam i-a zis: „Fiul meu, Dumnezeu Însuși va îngriji de mielul pentru arderea de tot”. Și mergeau amândoi împreună.

Avraam se duce la locul pe care i l-a spus Dumnezeu, după ce a făcut toate pregătirile. A treia zi, el vede acest loc „de departe”. Aceasta este o amintire de planul lui Dumnezeu, care includea faptul că Domnul Isus va veni într-o zi să fie jertfit. Dumnezeu a văzut întotdeauna acest loc (1 Petru 1.20). Dar el este legat de „ziua a treia”, care este ziua învierii (Matei 16.21; Luca 24.46; 1 Corinteni 15.3,4). Dumnezeu „L-a înviat dintre morți” și pe El (1 Petru 1.21).

În timpul acestor trei zile, Avraam a reflectat asupra a ceea ce i-a cerut Dumnezeu. În Evrei 11 se vorbește despre *faptele* pe care credincioșii din Vechiul Testament le-au făcut prin credință. Numai despre Avraam se spune și ce a *gândit*. „Socotind că Dumnezeu poate să învie chiar dintre morți” (Evrei 11.19). Acest lucru dovedește credința enormă a lui Avraam. El nu a avut niciun exemplu în mediul său, la care să vadă că Dumnezeu învie morții.

Îl cunoștea pe Dumnezeu și, pornind de la această cunoaștere și reflectând la ceea ce Dumnezeu îi promisese, nu putea ajunge decât la o singură concluzie: „Dacă va trebui să jertfesc pe fiul meu, de care Dumnezeu a legat toate promisiunile, Dumnezeu îl va învia dintre morți”. E mare lucru! Aceasta este dovada cât de autentică este credința lui Avraam. De aceea se spune că Avraam a fost îndreptățit prin fapte, atunci când l-a jertfit pe fiul său Isaac pe altar (Iacov 2.21,22). Credința lui a fost arătată prin faptele sale.

Însuflețit de această credință, el a făcut toate pregătirile. Toată inițiativa pornește de la Avraam. El acționează. În mod figurat, acest lucru ne arată cum toată inițiativa pornește de la Dumnezeu, pentru a-L da pe Fiul Său ca jertfă (Ioan 3.16; Romani 8.3), deși în altă parte citim și că Fiul S-a dat pe Sine Însuși (Galateni 2.20). Dar acum este vorba despre imaginea care ne este prezentată aici.

Gândurile, pe care Avraam le-a cumpănit cu credință, sunt exprimate în ceea ce le spune slujitorilor săi, și anume, că împreună „vom merge până acolo și ne vom închina și vom veni din nou la voi”. Vedem, de asemenea, încrederea lui în Dumnezeu în ceea ce îi spune lui Isaac.

În versetele 6 și 8 (și mai târziu în versetul 19) se spune: „și mergeau amândoi împreună”. Este o referință minunată la Tatăl și la Fiul care merg împreună (Ioan 8.29a).

Geneza 22.9 - 10 | Avraam îl sacrifică pe Isaac

Geneza 22.9 – 10: Și au ajuns la locul despre care-i spusese Dumnezeu. Și Avraam a zidit altarul acolo și a așezat lemnele; și a legat pe Isaac, fiul său, și l-a pus pe altar deasupra lemnelor. Și Avraam și-a întins mâna și a luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său.

Nu se spune nicăieri că Avraam și-a jertfit fiul, „ca să zicem așa”. Întotdeauna citim că el l-a jertfit efectiv pe Isaac. Descrierile detaliate ale acțiunilor lui Avraam sunt impresionante. El nu a făcut nimic în grabă, totul este bine gândit, intenționat și calm. Nu mai citim niciun cuvânt despre Isaac.

Cunoaștem rezultatul, așa că o mare parte din tensiune este eliminată. Dar haideți să ne plasăm puțin în ceea ce se întâmplă în interiorul lui Avraam. Sigur, el avea încredere fermă că Dumnezeu îl va învia dintre morți. Dar să fie nevoit să-șiucidă fiul, care s-a lăsat de bunăvoie legat ca jertfă! Și fiul care și-a văzut tatăl luând cuțitul pentru a-l sacrifica

Geneza 22.11-12 | Avraam îl primește înapoi pe Isaac

Geneza 22.11-12: Și Îngerul Domnului i-a strigat din ceruri și a zis: „Avraame! Avraame!” Și el i-a zis: „Iată-mă”. Și i-a zis: „Nu-ți pune mâna pe băiat și nu-i face nimic, pentru că acum cunosc că te temi de Dumnezeu, pentru că n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine”.

Apoi se aude glasul îngerului DOMNULUI, adică al Domnului Isus, care mai târziu va deveni El Însuși adevărata jertfă, dar pentru care nu se va auzi niciun glas. Dimpotrivă, când El a strigat, cerul a tăcut. Aici, ca să zicem așa, El strigă de două ori cu încântare numele lui Avraam, din cauza credinței lui în El. El ne împărtășește aceasta, pentru că vrea să avem și noi parte la aceasta.

Această încercare nu era necesară pentru a-i arăta DOMNULUI marea credință a lui Avraam, ci pentru a ne lăsa să vedem credința din inima lui Avraam. Când spunem că credem în Domnul Isus, credința noastră va fi testată. Dumnezeu vede credința noastră, dar El vrea ca ceea ce mărturisim cu gura noastră să fie văzut și de alții prin acțiunile noastre.

Din nou, Avraam este gata imediat. Apoi vine solicitarea eliberatoare: „Nu-ți pune mâna pe băiat și nu-i face nimic”. S-a dat dovada că Avraam avea totul pentru DOMNUL. DOMNUL era pentru el mai mare decât toate promisiunile și posesiunile care erau întemeiate în Isaac. Aici Avraam primește totul înapoi. Și cât de mai bogat în experiențe a devenit el prin aceasta! În orice împrejurare și împotriva oricărei rațiuni, putem crede în Dumnezeu.

Trebuie să învățăm să punem totul pe altar, cu adevărat tot ceea ce ne cere Dumnezeu - și oare ne cere El mai puțin decât totul? Atunci vom avea și noi aceeași experiență ca Avraam, că Dumnezeu este Dumnezeul învierii.

Geneza 22.13-14 | Jertfa de înlocuire

Geneza 22.13-14: Și Avraam și-a ridicat ochii și s-a uitat și iată, înapoi, un berbec prins cu coarnele într-un desiș. Și Avraam a mers și a luat berbecul și l-a adus ca ardere de tot în locul fiului său. Și Avraam a pus numele locului aceluia Yehova-Iire, după cum se zice până în ziua aceasta: „La muntele Domnului se va purta de grijă”.

Isaac nu trebuia să fie jertfit la propriu. A existat o jertfă înlocuitoare. Aceasta există pentru fiecare om care crede. Din nou, credința lui Avraam, exprimată în versetul 8, primește un răspuns.

Avraam dă muntelui un nume foarte frumos: „Domnul va purta de grijă”. Tot ceea ce Domnul Și-a propus, El va purta de grijă să se împlinească. Dovada este dată; temelia este pusă în moartea și învierea Domnului Isus.

Geneza 22.15-19 | Binecuvântarea bazată pe jertfă

Geneza 22.15-19: Și Îngerul Domnului a chemat pe Avraam a doua oară din ceruri, și i-a zis: „Am jurat pe Mine Însuși, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, ca stelele cerurilor și ca nisipul care este pe malul mării; și sămânța ta va stăpâni poarta vrăjmașilor săi. Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul Meu“. Și Avraam s-a întors la slujitorii săi; și s-au ridicat și au mers împreună la Beer-Șeba. Și Avraam a locuit la Beer-Șeba.

Acum, pentru că - la figurat - fiul făgăduinței a fost în moarte și a înviat, Dumnezeu jură pe Sine Însuși (Evrei 6.13,14) că vor urma binecuvântări *pentru* Avraam și urmașii lui (versetul 17) și *prin* Avraam și urmașii lui (versetul 18). Atât Israel, descendenții săi fizici („nisipul care este pe malul mării”), cât și credincioșii din Biserică (Adunare), descendenții săi spirituali („stelele cerului”), vor fi binecuvântați prin Hristos, Fiul lui Dumnezeu care a murit și a înviat.

Avraam locuiește apoi la Beer-Șeba, adică la „fântâna jurământului”, ca să spunem așa, pentru a i se reaminti mereu ceea ce Dumnezeu a jurat. La fel și noi putem trăi fiind conștienți de toate promisiunile lui Dumnezeu, care în Hristos sunt Da și Amin (2 Corinteni 1.20). Facem și noi la fel?

Geneza 22.20-24 | Se naște Rebeca

Geneza 22.20-24: Și a fost așa: după aceste lucruri, i s-a spus lui Avraam, zicând: „Iată, și Milca a născut fii lui Nahor, fratele tău: pe Uț, întâiul său născut, și pe Buz, fratele acestuia, și pe Chemuel, tatăl lui Aram, și pe Chesed, și pe Hazo, și pe Pildaș, și pe Iidlaf și pe Betuel. Și lui Betuel i s-a născut Rebeca. Milca a născut pe aceștia opt lui Nahor, fratele lui Avraam. Și țitoarea lui, cu numele Reuma, a născut și ea pe Tebah și pe Gaham și pe Tahaș și pe Maaca“.

La sfârșitul capitolului, sunt menționați fiii lui Nahor, fratele lui Avraam, pentru că fiului lui Nahor, Betuel, i se naște Rebeca. Este frumos să vedem că, după moartea și învierea lui Isaac, mireasa lui Isaac este menționată aici.

Deși căsătoria nu are loc decât în capitolul 24, Rebeca este deja menționată aici, deoarece vedem aici baza pe care poate avea loc această căsătorie. Această bază este moartea și învierea lui Isaac. Astfel, Biserica, mireasa Mielului, a luat ființă pe baza morții și învierii Domnului Isus.

Geneza 23

Geneza 23.1-2 | Moartea Sarei

Geneza 23.1-2: Și viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani: anii vieții Sarei. Și Sara a murit în Chiriati-Atar, adică Hebron, în țara Canaanului. Și Avraam a venit să-o jalească și să-o plângă pe Sara.

Înainte ca Isaac să o primească pe soția sa, Rebeca, în capitolul următor, este relatată mai întâi moartea Sarei. Având în vedere semnificația tipologică, acesta este un eveniment important. Căci vedem în mod exemplar că mai întâi Israel (despre care Sara este o imagine) este pus la o parte, iar apoi Domnul Isus (despre care Isaac este o imagine) Își primește mireasa, Biserica (despre care Rebeca este o imagine).

Sara este singura femeie, despre care ni se spune vârsta în Cuvântul lui Dumnezeu. Zilele ei sunt numărate de Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu îi cunoaște credința. S-ar părea că ea ar fi stat în umbra lui Avraam, dar Evrei 11 vorbește și despre credința ei (Evrei 11.11). Ea nu s-a sprijinit pe credința lui Avraam, ca Lot. Ea a parcurs întregul pelerinaj împreună cu Avraam și a fost străină și călătoare timp de 62 de ani. Împreună au ajuns și la destinația ei finală în credincioșie reciprocă. În toate acestea, ea este un exemplu pentru femeia credincioasă de astăzi (1 Petru 3.5,6).

Ceea ce a însemnat ea pentru Avraam este evident din reacția lui la moartea ei. El o deplânge și o jalește și nu precupește nici un efort și nici o cheltuială pentru a-i oferi o înmormântare demnă și un mormânt demn. Aceasta este prima dată când se vorbește despre lacrimile lui Avraam. Nu a existat niciuna dintre acestea când s-a mutat din Ur în Caldeea.

Sentimentele firești nu sunt date la o deoparte prin credință. Durerea și întristarea nu sunt greșite; ele își au locul lor. Cu toate acestea, există o mare diferență față de cei care nu au speranță (1 Tesaloniceni 4.13). Credinciosul are durere atunci când un credincios iubit moare, dar nu este deznădăjduit. Îl va vedea din nou pe cel iubit.

Geneza 22.3-20 | Un mormânt și o înmormântare

Geneza 22.3-20: Și Avraam s-a ridicat dinaintea moartei sale și a vorbit fiilor lui Het, zicând: „Eu sunt străin și locuitor temporar între voi; dați-mi în stăpânire un loc de înmormântare, ca să-mi înmormântez moarta dinaintea feței mele”. Și fiii lui Het au răspuns lui Avraam, zicându-i: „Ascultă-ne, domnul meu: tu ești un prinț al lui Dumnezeu între noi; înmormântează-ți moarta în cel mai ales dintre mormintele noastre! Nimeni dintre noi nu-ți va opri mormântul său ca să-ți înmormântezi moarta”. Avraam s-a ridicat și s-a plecat până la pământ înaintea poporului țării, înaintea fiilor lui Het. Și le-a vorbit, zicând: „Dacă este voia voastră să-mi înmormântez moarta dinaintea feței mele, ascultați-mă și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Tohar, să-mi dea peștera din Macpela, care este a lui, care este în marginea ogorului său; să mi-o dea în mijlocul vostru, pentru tot argintul cât face ea, ca stăpânire a unui loc de înmormântare”. Și Efron locuia în mijlocul fiilor lui Het. Și Efron hetitul a răspuns lui Avraam în auzul fiilor lui Het, al tuturor celor care intrau pe poarta cetății sale, zicând: „Nu, domnul meu, ascultă-mă; îți dau ogorul și-ți dau peștera care este în el; ți-l dau înaintea ochilor fiilor poporului meu: înmormântează-ți moarta”. Și Avraam s-a plecat până la pământ înaintea poporului țării. Și a vorbit lui Efron în auzul poporului țării, zicând: „Dar, dacă vrei, te rog, ascultă-mă: voi da prețul ogorului; ia-l de la mine și-mi voi înmormânta moarta acolo”. Și Efron a răspuns lui Avraam, zicându-i: „Ascultă-mă, domnul

meu: o bucată de pământ de patru sute de sicli de argint, ce este aceasta între mine și tine? Însmormântează-ți deci moarta”. Și Avraam a ascultat de Efron. Și Avraam a cântărit lui Efron argintul pe care-l spusese în auzul fiilor lui Het: patru sute de sicli de argint, care mergeau la negustor. Și ogorul lui Efron, care era în Macpela, care era în dreptul Mamrei, ogorul și peștera care era în el și toți copacii care erau în ogor, care erau în toate hotarele lui de jur-împrejur, au fost întăriți lui Avraam ca stăpânire înaintea ochilor fiilor lui Het, înaintea tuturor celor care veneau la poarta cetății sale. Și, după aceasta, Avraam a însmormântat pe Sara, soția sa, în peștera din ogorul Macpela, în fața lui Mamre, adică Hebron, în țara Canaanului. Și ogorul și peștera care este în el au fost întărite lui Avraam de către fiii lui Het, ca stăpânire a locului de însmormântare.

După ce a jelit și a plâns, Avraam „s-a ridicat”. El nu a continuat să jalească. Este important să nu ne afundăm în jale, ci, după jale și plâns, să vedem ce este necesar apoi. Vine un moment când trebuie să ne ridicăm. Nu se poate rămâne în doliu. Acest lucru este posibil doar dacă există credință în înviere, o credință bazată pe lucrarea lui Hristos pe cruce și pe învierea Sa. Există o înviere a credincioșilor, pentru că El a înviat (1 Corinteni 15.20,21).

Avraam știe ce trebuie să facă. El vrea să cumpere un mormânt. Pentru aceasta, el se duce la proprietarii pământului. El cumpără mormântul pentru 400 de sicli de argint, o sumă uriașă. Prețul pentru un sclav era de 20 de sicli de argint. Pe vremea lui Ieremia, un câmp întreg se cumpăra cu 17 sicli de argint. Atât valorează pentru el ca Sara să fie îngropată acolo. El plătește acest preț fără să negocieze.

Le mărturisește cu îndrăzneală că locuiește cu ei ca un străin (Evrei 11.13) și că, prin urmare, nu are niciun drept asupra pământului. Reacția hetitilor arată marele respect pe care îl au pentru el și pe care l-a obținut prin comportamentul său în timpul șederii sale printre ei. O atitudine consecventă ca și credincios generează respect, spre deosebire de Lot care a fost disprețuit (Geneza 23.6; Geneza 19.9).

Relatarea achiziționării mormântului pentru Sara ne arată cât de important este locul de însmormântare. Avraam o însmormântează în vederea învierii. Odată cu cumpărarea mormântului, Avraam a intrat în posesia singurei bucăți din Canaan, pe care o poate numi a lui. Prin această achiziție, el își confirmă credința în înviere. El știa că Sara avea viața de la Dumnezeu. Așa că el își asigură drepturile asupra locului unde va fi așezat trupul iubitei sale, până când ea va învia, pentru a primi binecuvântarea promisă.

El nu îngroapă acolo „rămășițele”, ci își îngroapă „moarta” (versetul 13), „pe Sara, soția sa” (versetul 19). Când Domnul Isus a fost îngropat, nu se spune că au îngropat „rămășițele lui”, ci că au pus pe „Isus” în mormânt (Ioan 19.40,42). Trupul este persoana.

Israel este acum un popor mort (Ezechiel 37.1-11), dar Dumnezeu l-a îngropat cu grijă. El știe exact unde se află. El a cumpărat câmpul, care este lumea. Avraam a plătit prețul integral. Dumnezeu a plătit, de asemenea, prețul integral: sângele Fiului Său.

Aici, pentru prima dată în Scriptură, se vorbește despre o însmormântare. Nu găsim nicăieri o poruncă de a îngropa; nu găsim nici o interdicție de a arde. Dar, prin ceea ce știm din Scriptură, vedem că însmormântarea este conform gândurilor lui Dumnezeu. Trebuie să ne întrebăm ce înseamnă acest lucru. Iacov și Iosif au vrut să fie îngropați în Țara Făgăduinței. Dumnezeu însuși l-a îngropat pe Moise. Domnul Isus a fost îngropat într-un mormânt nou.

Însmormântarea este legată de înviere. Acest lucru este clar din capitolul despre înviere din Biblie, 1 Corinteni 15. Pavel începe acest capitol spunându-le încă o dată credincioșilor din Corint ce este Evanghelia. O făcuse deja verbal, atunci când fusese la ei. Aceștia o acceptaseră și fuseseră mântuiți datorită ei. Acum, el le scrie scrisoarea și le spune din nou despre ce este

Capitolul 23

vorba în Evanghelie: „Pentru că v-am dat întâi ce am și primit: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; și că a fost înmormântat; și că a înviat a treia zi, după Scripturi” (1 Corinteni 15.3,4).

Aici apare de două ori expresia „după Scripturi”. Aceasta împarte fraza în două părți. Vedem că în a doua parte a frazei „în mormântat” și „înviat” aparțin împreună. Acest lucru este de mare importanță. Pavel revine asupra acestui aspect mai târziu în acest capitol.

Așadar, este clar că nu moartea și înmormântarea aparțin împreună, ci înmormântarea și învierea. În mormântarea este o însămânțare, iar însămânțarea are loc în vederea recoltei. Arderea este întotdeauna legată de judecată (Iosua 7.25; Leviticul 21.9).

Avraam a plătit un preț mare. El nu a vrut să primească nimic de la locuitorii țării. Anterior, el a refuzat o ofertă de a primi ceva (Geneza 14.23). În negocierea prețului, Avraam procedează corect. Avraam era credibil, chiar și în relațiile sale pământești. El a plătit prețul sub mărturie. Oamenii judecă serviciul nostru divin în legătură cu conștiințiozitatea noastră în chestiunile pământești (2 Corinteni 8.21; 1 Tesaloniceni 4.12).

Achiziționarea peșterii Macpela ca loc de înmormântare pentru Sara și pentru el însuși a mărturisit credința lui de neclintit că țara Canaan va deveni posesiunea lui conform promisiunii lui Dumnezeu. Prin această achiziție, el ia un avans, ca să spunem așa, pentru posesia întregului. Mai târziu, el însuși (Geneza 25.10), Isaac și Rebeca, precum și Iacov și Lea vor fi și ei îngropați acolo (Geneza 49.29-31; 50.13). Ei și toți ceilalți credincioși din Vechiul Testament au murit fără să fi primit promisiunea, deoarece Dumnezeu nu a vrut ca ei să fie desăvârșiți fără credincioșii din Noul Testament (Evrei 11.39,40).

Geneza 24

Introducere

În acest capitol avem o imagine potrivită a activității Dumnezeului trinitar în legătură cu obținerea unei mirese pentru Fiul. Inițiativa vine din partea Tatălui (versetele 1-9), robul este o imagine a Duhului Sfânt (versetele 10-61), iar mireasa indică Biserica (Adunarea), care este legată de Domnul Isus (versetele 62-67).

Și din punct de vedere practic, există multe lucruri în acest capitol care să ne ajute și să ne încurajeze în umblarea noastră cu Domnul. Ca și în capitolul anterior, nu auzim vocea lui Dumnezeu cu o însărcinare. Nici nu vedem minuni. Suntem părtași la reflecțiile credincioșilor care caută calea Domnului și vedem cum Domnul conduce. Lecția nu este că primim un răspuns la rugăciunile noastre la fel de repede ca și robul, și chiar răspunsul pe care îl dorim. Lecția este să chibzuim și, încrezători în Domnul, să-L rugăm pentru călăuzirea Sa, iar El ne-o dă.

Geneza 24.1-9 | O soție pentru Isaac

Geneza 24.1-9: Și Avraam era bătrân, înaintat în zile; și Domnul binecuvântase pe Avraam în toate. Și Avraam a zis celui mai bătrân rob al său din casa lui, care era mai-mare peste toate ale sale: „Pune-ți, te rog, mâna sub coapsa mea. Și te voi face să juri pe Domnul, Dumnezeul cerurilor și Dumnezeul pământului, că nu vei lua soție fiului meu dintre fiicele canaaniților printre care locuiesc; ci vei merge în țara mea și la rudele mele și vei lua soție fiului meu, Isaac”. Și robul i-a zis: „Poate că femeia nu va voi să mă urmeze în țara aceasta; trebuie să duc pe fiul tău din nou în țara din care ai venit?” Și Avraam i-a zis: „Ferește-te să duci pe fiul meu din nou acolo! Domnul Dumnezeul cerurilor, care m-a luat din casa tatălui meu și din țara mea de naștere și care mi-a vorbit și mi-a jurat, zicând: «Seminței tale voi da țara aceasta!», El Însuși va trimite pe Îngerul Său înaintea ta și vei lua soție fiului meu de acolo. Și, dacă femeia nu va voi să te urmeze, atunci vei fi dezlegat de acest jurământ al meu; numai să nu duci pe fiul meu din nou acolo”. Și robul și-a pus mâna sub coapsa lui Avraam, stăpânul său, și i-a jurat pentru lucrul acesta.

Avraam hotărăște ca soția care va fi adusă fiului său să nu provină din neamuri, ci din familia sa. Aplicația este următoarea: un credincios nu trebuie să intre în legătură cu un necredincios (2 Corinteni 6.14). El trebuie să se căsătorească „în Domnul” (1 Corinteni 7.39), adică cu cineva care aparține și el Domnului Isus.

Mireasa trebuie să fie luată din țara din care provine Avraam. Isaac rămâne în țara promisă. La fel și Domnul Isus rămâne în cer, în timp ce Duhul Sfânt pregătește Biserica pentru a se întâlni cu Mirele ei.

Pentru a găsi o astfel de soție, trebuie să se facă un efort. Sunt mulți factori care trebuie luați în considerare. Dacă luăm în considerare factorii în mod uman, este o sarcină imposibilă. Totuși, dacă ne bazăm pe călăuzirea Domnului, este o călătorie de credință, pe care o putem face cu încrederea într-un rezultat bun.

Geneza 24.10-14 | Rugăciunea robului

Geneza 24.10-14: Și robul a luat zece cămile din cămilele stăpânului său și a plecat, având în mâna sa din toate bunurile stăpânului său. Și s-a ridicat și s-a dus în Mesopotamia, la cetatea lui Nahor. Și a făcut să îngenuncheze cămilele afară din cetate, lângă o fântână cu apă, la

vremea serii, când ies femeile să scoată apă. Și a zis: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, te rog, dă-mi reușită astăzi și arată îndurare stăpânului meu, Avraam! Iată, eu stau lângă fântâna cu apă, și fiicele oamenilor ies din cetate ca să scoată apă. Și fie ca fecioara căreia îi voi zice: «Te rog, pleacă-ți vadra ca să beau!», și care va zice: «Bea, și voi adăpa și cămilele tale!», ea să fie aceea pe care ai rânduit-o pentru robul tău Isaac și prin aceasta voi cunoaște că ai arătat îndurare stăpânului meu”.

Robul pleacă și avea cu el „din toate bunurile stăpânului său” (compară cu versetul 36). Sunt necesare zece cămile pentru toate aceste lucruri prețioase. Deci nu va fi fost puțin ceea ce a luat cu el. Așa și astăzi, Duhul Sfânt vrea să arate Bisericii - nouă - toate gloriile Tatălui și ale Fiului, pentru a ne determina să mergem cu El prin pustie pe drumul spre Domnul Isus. Aceste glorii nu sunt neînsemnate.

În tot ceea ce face robul, vedem o dependență totală de Dumnezeu. Acesta este un model pentru ca noi să ne încredințăm întreaga viață călăuzirii Sale (Proverbele 3:6). Este important - și trebuie să ne rugăm și noi pentru aceasta - ca Dumnezeu să ne arate voia și călăuzirea Sa și ca și noi să avem ochi pentru aceasta (Psalmul 32.8; 27.11).

Locul unde se roagă robul este o fântână de apă, un izvor. Acolo el așteaptă răspunsul la rugăciunea sa. Apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu (Efeseni 5.26). Duhul Sfânt nu va face niciodată ceva care nu este în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Robul îl roagă pe DOMNUL să găsească la fată însușirile care să confirme că ea face parte din familia lui Avraam, adică, în comportamentul ei pot fi percepute însușirile unei vieți evlavioase, însușirile unui credincios. „O soție chibzuită este de la Domnul” (Proverbele 19.14b).

Robul îl roagă pe DOMNUL să facă în așa fel ca fata să facă mai mult decât îi cere el. El o va întreba dacă are apă pentru el. Dacă ea este de acord și chiar se oferă să scoată apă pentru cămile, aceea este fata pe care DOMNUL a hotărât-o pentru fiul stăpânului său. Adevăratul credincios se caracterizează prin faptul că face mai mult decât i se cere.

Geneza 24.15-20 | Robul o întâlnește pe Rebeca

Geneza 24.15-20: Și a fost așa: înainte de a sfârși el de vorbit, iată, ieșea, cu vadra pe umăr, Rebeca, cea născută lui Betuel, fiul Milcâi, soția lui Nahor, fratele lui Avraam. Și fata era foarte frumoasă la față, fecioară, și nici un bărbat n-o cunoscuse. Și a coborât la fântână și și-a umplut vadra și s-a suit. Și robul a alergat s-o întâmpine și i-a zis: „Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta”. Și ea a zis: „Bea, domnul meu!” Și s-a grăbit și și-a coborât vadra pe mână și i-a dat să bea. Și, după ce i-a dat să bea, a zis: „Am să scot și pentru cămilele tale, până vor termina de băut”. Și s-a grăbit și și-a golit vadra în adăpătoare și a alergat din nou la fântână să scoată; și a scos pentru toate cămilele lui.

Domnul ascultă rugăciunea robului. I se întâmplă după credința lui. Răspunsul la rugăciunea lui vine repede, chiar înainte ca el să-și termine rugăciunea. Fata este prima persoană care vine să scoată apă. Ea este răspunsul la rugăciunea lui. Faptul că ea se gândește și la cămile dovedește că este o persoană neprihănită (Proverbele 12.10a).

Rebeca nu este doar frumoasă și pură, ci și servitoare și sânguincioasă. Ea își arată dorința de a da înviorare altora, atunci când i se cere. Așa cum am spus deja, ea face mai mult decât i s-a cerut. Robul ceruse „puțină apă”, dar ea l-a lăsat să bea până când s-a săturat. Apoi ea scoate apă și „pentru [toate] cămilele lui”. Aceasta trebuie să fi fost o muncă uriașă, deoarece cămilele beau cantități mari de apă, iar acestea erau zece cămile (versetul 10). Ea știa ce oferă și a făcut ceea ce a vrut să facă. Acesta este modul în care Domnul Isus își vede Biserica. Cât de bine este

atunci când noi, ca mădulare ale Bisericii Sale, ne angajăm în ceea ce este pentru învierea altora.

Geneza 24.21-25 | Cunoașterea în continuare

Geneza 24.21-25: Și omul se uita țintă la ea și tăcea, ca să cunoască dacă Domnul i-a făcut sau nu reușită călătoria. Și a fost așa: după ce cămilele au terminat de băut, omul a luat un inel de aur pentru nas, greu de o jumătate de siclu, și două brățări pentru mâinile ei, în greutate de zece sicli de aur. Și i-a zis: „A cui fiică ești tu? Spune-mi, te rog. Este loc pentru noi în casa tatălui tău ca să poposim?” Și ea i-a zis: „Eu sunt fiica lui Betuel, fiul Milcâi, pe care l-a născut ea lui Nahor”. Și i-a mai zis: „Paie și nutreț sunt destule la noi, și loc de popas”.

Înainte de a ajunge la concluzia că ea este femeia pentru care s-a rugat, el o observă în tăcere. El nu acționează în grabă, ci caută confirmarea a ceea ce i-a cerut DOMNULUI (compară cu Habacuc 2.1). El nu o deranjează în munca ei, ci o lasă să se ocupe și de cămile. Când cămilele s-au săturat să bea, el o împodobește pe Rebeca cu bijuteriile pe care le-a adus de la Avraam.

Rebeca și-a arătat serviabilitatea. Aceasta este o podoabă. Practica noastră ca și creștini credincioși este o împodobire a învățaturii lui Hristos (Tit 2.10). Astfel, credinciosul este împodobit cu tot ceea ce face ca viața nouă să lucreze; aceasta îi sporește frumusețea.

Pentru a fi pe deplin convins că ea este femeia pe care a cerut-o DOMNULUI, el întreabă cine este. În același timp, el întreabă dacă poate poposi noaptea în casa tatălui ei. Rebeca spune că este fiica lui Betuel, fiul lui Nahor, fratele lui Avraam (Geneza 11.27). Astfel, ea face parte din familia lui Avraam și îndeplinește astfel condiția necesară pentru a deveni soția lui Isaac. La cea de-a doua întrebare a robului despre posibilitatea de a poposi noaptea, ea răspunde cu o ofertă ospitalieră.

Geneza 24.26-27 | Robul Îl laudă pe DOMNUL

Geneza 24.26-27: Și omul și-a plecat capul și s-a închinat Domnului, și a zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, care n-a părăsit îndurarea Sa și adevărul Său față de stăpânul meu; pe mine Domnul m-a condus pe drum la casa fraților stăpânului meu”.

După ce a primit asigurarea că Rebeca era femeia care se potrivea misiunii sale, el Îl laudă pe DOMNUL pentru marea Sa credincioșie față de Avraam și pentru călăuzirea pe care o primise. El se rugase pentru succes și, pentru că l-a obținut, Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru aceasta. Ceea ce primim ca răspuns la rugăciunea noastră ar trebui să producă în noi mulțumire ca prim răspuns (Daniel 2.16-19).

Geneza 24.28-31 | Laban

Geneza 24.28-31: Și fata a alergat și a spus aceste cuvinte casei mamei sale. Și Rebeca avea un frate și numele lui era Laban. Și Laban a alergat afară la acel om, la fântână. Și a fost așa: când a văzut inelul pentru nas și brățările pe mâinile surorii sale și când a auzit cuvintele Rebecăi, sora sa, zicând: „Așa mi-a vorbit omul acela!”, a venit la acel om și, iată, el stătea lângă cămile, la fântână. Și i-a zis: „Vino înăuntru, binecuvântatul Domnului! Pentru ce stai afară? Pentru că am pregătit casa și locul pentru cămile”.

Laban, fratele Rebecăi, este un om interesat doar de bijuterii. El este o imagine a unui creștin pământean și cu mentalitate lumească. Aparent, el face parte din familia lui Dumnezeu, dar era

interesat doar de câștiguri financiare (compară cu Simon vrăjitorul din Faptele apostolilor 8.13-24).

Geneza 24.32-49 | Relatarea robului și întrebarea sa

Geneza 24.32-49: Și omul a intrat în casă; și s-a scos șaua de pe cămile și s-a dat paie și nutreț cămیلelor și apă pentru spălarea picioarelor lui și a picioarelor oamenilor care erau cu el. Și i s-a pus înainte de mâncare. Dar el a zis: „Nu voi mânca până când nu voi spune ce am de spus”. Și Laban a zis: „Vorbește”. Și el a zis: „Eu sunt robul lui Avraam. Și Domnul a binecuvântat mult pe stăpânul meu și a ajuns mare; și i-a dat oi și boi și argint și aur și robi și roabe și cămile și măgari. Și Sara, soția stăpânului meu, i-a născut un fiu stăpânului meu la bătrânețea ei: și lui i-a dat tot ce are. Și stăpânul meu m-a pus să jur, zicând: «Să nu iei soție fiului meu dintre fiicele canaaniților în a căror țară locuiesc. Ci să te duci negreșit la casa tatălui meu și la rudele mele și să iei soție fiului meu». Și am zis stăpânului meu: «Poate că femeia nu va voi să mă urmeze». Și el mi-a zis: «Domnul, înaintea Căruia umblu, va trimite pe Îngerul Său cu tine și-ți va da reușită în călătoria ta, ca să iei soție fiului meu dintre rudele mele și din casa tatălui meu. Când te vei duce la rudele mele, atunci vei fi dezlegat de jurământul meu. Și, dacă nu ți-o vor da, vei fi dezlegat de jurământul meu». Și eu am venit astăzi la fântână și am zis: «Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, dacă acum îmi dai reușită în drumul meu pe care merg, iată, stau lângă fântâna cu apă și fie ca fecioara care va ieși să scoată și căreia îi voi zice: «Dă-mi, te rog, să beau puțină apă din vadra ta!», și care îmi va zice: «Bea, și voi scoate și pentru cămilele tale!», aceea să fie femeia pe care a rânduit-o Domnul pentru fiul stăpânului meu. Și înainte ca să fi sfârșit eu de vorbit în inima mea, iată, Rebeca a ieșit cu vadra ei pe umăr și a coborât la fântână și a scos apă. Și i-am zis: «Dă-mi, te rog, să beau!» Și ea s-a grăbit și și-a coborât vadra de pe umărul ei și a zis: «Bea și voi adăpa și cămilele tale». Și am băut; și ea a adăpat și cămilele. Și am întrebat-o, și i-am zis: «A cui fiică ești tu?» Și ea a zis: «Fiica lui Betuel, fiul lui Nahor, pe care i l-a născut Milca». Și i-am pus inelul la nas și brățările pe mâini. Și mi-am plecat capul și m-am închinat Domnului; și am binecuvântat pe Domnul Dumnezeul lui Avraam, stăpânul meu, care m-a dus pe calea cea dreaptă, ca să iau pe fiica fratelui său pentru fiul stăpânului meu. Și acum, dacă vreți să arătați îndurare și adevăr stăpânului meu, spuneți-mi; și, dacă nu, spuneți-mi, ca să mă întorc la dreapta sau la stânga”.

Când i se aduce mâncare robului, el nu vrea să mănânce până nu-și expune mesajul. Ceea ce îl preocupă launtric - misiunea stăpânului său - este mai important pentru el decât nevoile trupului său (versetele 32,33). La fel s-a întâmplat și cu Domnul Isus (Ioan 4.34).

Robul le povestește în detaliu minunata coincidență de împrejurări, în care recunoaște în mod clar călăuzirea lui Dumnezeu. Mai întâi se prezintă el însuși. El este slujitorul lui Avraam. Apoi le vorbește despre stăpânul său și despre cum DOMNUL l-a binecuvântat și despre faptul că există un fiu, căruia Avraam i-a dat tot ce are (versetele 34-36).

Apoi explică misiunea în care l-a trimis stăpânul său, cum a reacționat la ea și ce a spus Avraam despre aceasta (versetele 37-41). El le spune cum s-a rugat pentru a fi îndrumat printr-un semn (versetele 42-44). Apoi le spune cum Dumnezeu a răspuns la rugăciunea lui, pe care o spusese în inima sa, până la cel mai mic detaliu (versetele 45-47). În cele din urmă, el menționează cum și-a plecat genunchii înaintea DOMNULUI și I s-a închinat pentru bunătatea pe care i-o arătase (versetul 48).

Relatarea robului conține o sumedenie de detalii despre măreția stăpânului său și a fiului acestuia. De asemenea, slujitorul menționează ce plănuse stăpânul său cu privire la mireasă și face o relatare a drumului pe care l-a parcurs. În toate acestea vedem o imagine a lucrării

Duhului Sfânt de a vesti gloria Domnului Isus și scopurile lui Dumnezeu pentru Biserică (Ioan 16.13-15).

Robul își încheie relatarea cu solicitarea de a lua o decizie. Așadar, Duhul Sfânt se așteaptă și de la noi să luăm o decizie, atunci când ne-a vorbit despre Tatăl și Fiul. Suntem atunci la fel de dispuși să lăsăm totul în urmă pentru a fi cu Mirele?

Geneza 24.50-58 | Reacțiile lui Laban, Betuel și Rebeca

Geneza 24.50-58: Și Laban și Betuel i-au răspuns și i-au zis: „Lucrul acesta vine de la Domnul, noi nu-ți putem vorbi rău sau bine. Iată, Rebeca este înaintea ta, ia-o și mergi; și să fie soția fiului stăpânului tău, după cum a spus Domnul”. Și a fost așa: când a auzit robul lui Avraam cuvintele lor, s-a plecat cu fața la pământ înaintea Domnului. Și robul a scos obiecte de argint și obiecte de aur și haine și le-a dat Rebecăi; și a dat lucruri de preț și fratelui ei și mamei ei. Și au mâncat și au băut, el și oamenii care erau cu el, și au rămas acolo. Și s-au sculat dimineța; și el a zis: „Dați-mi drumul la stăpânul meu”. Și fratele ei și mama ei i-au zis: „Să mai rămână cu noi copila câteva zile sau măcar zece; după aceea să meargă”. Și el le-a zis: „Nu mă opriți, deoarece Domnul mi-a dat reușită în călătoria mea; dați-mi drumul, ca să merg la stăpânul meu”. Și au zis: „Vom chema fata și vom afla din gura ei”. Și au chemat pe Rebeca și i-au zis: „Vei merge tu cu omul acesta?” Și ea a zis: „Voi merge!”

Fratele Laban și tatăl Betuel recunosc că acest lucru a pornit de la DOMNUL. Ei nu pot spune nimic, „rău sau bine”, ceea ce înseamnă că nu puteau să adauge sau să scoată nimic. Așadar, ei nu pot schimba nimic în această privință (compară cu Numeri 24.13). De aceea, ei îi dau permisiunea robului să o ia pe Rebeca cu el. De altfel, consimțământul lor pare a fi mai mult forțat decât sincer. Acest lucru este evident și mai târziu, când se încearcă să se întârzie plecarea Rebecăi. Robul ia consimțământul din mâna DOMNULUI și Îi dă onoare pentru aceasta.

Asociată cu pregătirea călătoriei Rebecăi către Isaac este o serie de alte daruri. Rebeca primește bijuterii de argint și de aur și articole de îmbrăcăminte. Laban și mama ei primesc daruri prețioase. Când problema este rezolvată, robul și cei care îl însoțesc pot mânca, bea și dormi.

A doua zi, robul vrea să se întoarcă la stăpânul său. Nu are niciun motiv să mai rămână. El știe cât de mult așteaptă Avraam și Isaac rezultatul misiunii sale. Dar fratele și mama Rebecăi nu împărtășesc această dorință. Ei vor ca Rebeca să rămână cu ei cel puțin încă 10 zile. Cu toate acestea, robul nu se va lăsa oprit. Atunci Rebeca este întrebată dacă vrea să plece „cu omul acesta”. Răspunsul ei, fără ezitare, este scurt și la subiect: „Voi merge!”

Dacă am crescut într-o familie creștină și am auzit multe despre toate comorile Tatălui și ale Fiului, ni se pune și nouă întrebarea: Vrem noi să ne dedicăm Domnului Isus în călătoria noastră spre El sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu? Răspunsul se va vedea în viața noastră.

Geneza 24.59-61 | Rebeca merge cu robul

Geneza 24.59-61: Și au dat drumul Rebecăi, sora lor, și doicii ei, și robului lui Avraam, și oamenilor lui. Și au binecuvântat pe Rebeca și i-au zis: „Tu, sora noastră, să ajungi mii de zeci de mii; și sămânța ta să stăpânească poarta celor care o urăsc!”. Și Rebeca și slujnicele ei s-au ridicat și au încălecat pe cămile și au urmat pe omul acela. Și robul a luat pe Rebeca și a plecat.

După ce Rebeca și-a anunțat decizia fără obiecții, i se permite să plece. Familia ei îi urează o descendență numeroasă și victorie asupra dușmanilor ei. Atunci ea se pregătește și îl urmează pe om, adică pe rob, care o ia și pleacă la stăpânul său și la fiul stăpânului său.

Geneza 24.62-67 | Isaac și Rebeca

Geneza 24.62-67: Și Isaac venise de la fântâna Lahai-Roi; pentru că locuia în țara de la sud. Și Isaac ieșise la câmp spre seară ca să mediteze. Și și-a ridicat ochii și s-a uitat și, iată, veneau niște cămile. Și Rebeca și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Isaac și a sărit jos de pe cămilă. Și zisese robului: „Cine este omul acesta care vine pe câmp ca să ne întâmpine?” Și robul i-a zis: „Este stăpânul meu”. Și ea și-a luat vâlul și s-a acoperit. Și robul a istorisit lui Isaac toate lucrurile pe care le făcuse. Și Isaac a dus-o în cortul Sarei, mama sa; și a luat pe Rebeca și ea i-a fost soție și el a iubit-o. Și Isaac a fost mângâiat după ce a murit mama sa.

Nu se relatează nimic despre călătoria propriu-zisă. Inima Rebecăi este plină de mirele ei. Inima lui Isaac este plină de mireasa sa. El rămâne la fântâna Lahai-Roi - acolo locuiește. Când Rebeca aude că Isaac este cel pe care îl vede acolo, se acoperă cu un vâl. Ea face acest lucru nu pentru a evita să fie văzută de alți bărbați, ci pentru a fi acolo doar pentru el. Părul lung al femeii, numit voal (1 Corinteni 11.15), este o expresie potrivită a devotamentului Bisericii, mireasa, față de Domnul Isus, Mirele.

Apoi, Isaac o conduce pe Rebeca în cortul mamei sale, Sara, și se căsătorește cu ea. Aceasta este a doua oară când Biblia vorbește despre „dragoste”. Prima dată se referea la dragostea dintre Avraam și Isaac, care sunt o imagine a Tatălui și a Fiului (Geneza 22.2). Aici este vorba de dragostea dintre Isaac și Rebeca, care sunt o imagine a Domnului Isus și a Bisericii. Sara este înlocuită de Rebeca; astfel, Biserica a luat locul lui Israel.

Aici nu este vorba de luarea Bisericii, pentru a fi cu Domnul Isus. Locul unirii este aici un cort. Acest lucru vorbește despre pribegie. Imaginea pe care o avem înaintea noastră arată dorința Tatălui și a Duhului Sfânt de a face, deja aici pe pământ, ca Biserica să își găsească totul în Fiul și să vrea să aibă părtășie cu El deja aici, spre bucuria inimii Sale.

Geneza 25

Geneza 25.1-6 | Descendenții lui Avraam și ai Cheturei

Geneza 25.1-6: Și Avraam și-a luat altă soție și numele ei era Chetura. Și ea i-a născut pe Zimran și pe Iocșan și pe Medan și pe Madian și pe Ișbac și pe Șuah. Și Iocșan a născut pe Seba și pe Dedan. Și fiii lui Dedan au fost: Așurim și Letușim și Leumim. Și fiii lui Madian: Efa și Efer și Enoc și Abida și Eldaa. Toți aceștia au fost fiii Cheturei. Și Avraam a dat lui Isaac tot ce avea. Și fiilor țiitoarelor pe care le-a avut Avraam, Avraam le-a dat daruri; și, pe când trăia, i-a îndepărtat de lângă fiul său Isaac spre răsărit, în țara de răsărit.

Avraam și-a mai luat o altă concubină în afară de Agar. Scriptura nu spune nimic despre momentul în care s-a întâmplat acest lucru. Cu toate acestea, Duhul Sfânt menționează această legătură și urmașii rezultați abia acum - după legătura dintre Isaac și Rebeca. În Avraam urmau să fie binecuvântate toate națiunile pământului (Geneza 12.2,3). De mai multe ori se spune că urmașii săi sunt la fel de numeroși ca nisipul de pe malul mării și ca stelele de pe cer. Se vorbește astfel de un popor pământesc (nisipul) și de un popor ceresc (stelele).

În afară de Isaac și Ismael, găsim acum și alți fii. Aceștia reprezintă națiunile pământului. Și ele vor fi toate binecuvântate într-o zi prin ceea ce DOMNUL i-a promis lui Avraam. Binecuvântarea pentru întreg pământul va fi savurată în Împărăția păcii de 1000 de ani. Binecuvântarea va veni asupra fiului făgăduinței.

Tot ceea ce posedă Avraam îi dă lui Isaac, în timp ce ceilalți fii primesc daruri. Astfel, Dumnezeu a dat toate lucrurile în mâinile Domnului Isus, ca Moștenitor al tuturor lucrurilor. Și El distribuie din ele altora.

Ceilalți fii sunt trimiși „spre răsărit, în țara de la răsărit”. În prima carte a lui Moise, acest lucru înseamnă a fi pus deoparte. Avraam îi trimite aici departe de Isaac, așa cum l-a trimis mai devreme pe Ismael. Cu toate acestea, el le oferă daruri, așa cum Ismael a primit promisiuni la vremea respectivă. Și pentru ei există o binecuvântare. Națiunile, legate de Israel prin legături trupești, vor fi binecuvântate în Împărăția păcii.

Geneza 25.7-11 | Moartea și înmormântarea lui Avraam

Geneza 25.7-11: Și acestea sunt zilele anilor vieții lui Avraam, pe care i-a trăit: o sută șaptezeci și cinci de ani. Și Avraam și-a dat duhul și a murit la o bună bătrânețe, bătrân și sătul de zile; și a fost adăugat la poporul său. Și Isaac și Ismael, fiii săi, l-au înmormântat în peștera de la Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Tohar hetitul, care este în fața lui Mamre, ogorul pe care îl cumpăraseră Avraam de la fiii lui Het: acolo au fost înmormântați Avraam, și Sara, soția sa. Și a fost așa: după moartea lui Avraam, Dumnezeu a binecuvântat pe Isaac, fiul său. Și Isaac locuia lângă fântâna Lahai-Roi.

Când Avraam moare, este îngropat lângă Sara, alături de cei doi fii ai săi, Isaac și Ismael. Amândoi așteaptă încă în țara făgăduinței ca promisiunea să se împlinească.

Binecuvântarea lui Dumnezeu este asupra lui Isaac, care locuiește lângă fântâna Lahai-Roi. Această fântână vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre revelația Sa în el.

Geneza 25.12-18 | Descendenții lui Ismael

Geneza 25.12-18: Și aceștia sunt urmașii lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care l-a născut lui Avraam egipteanca Agar, roaba Sarei. Și acestea sunt numele fiilor lui Ismael, după numele lor, după urmașii lor: întâiul-născut al lui Ismael, Nebaiot, și Chedar, și Adbeel, și Mibsam, și Mișma, și Duma, și Masa, Hadad, și Tema, Ietur, Nafiș și Chedma. Aceștia sunt fiii lui Ismael și acestea sunt numele lor, după satele lor și după taberele lor: doisprezece conducători ai popoarelor lor. Și aceștia sunt anii vieții lui Ismael: o sută treizeci și șapte de ani. Și el și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său. Și au locuit de la Havila până la Șur, care este în fața Egiptului, cum mergi spre Asiria. Și el s-a așezat înaintea feței tuturor fraților săi.

Înainte de a începe istoria lui Isaac, sunt menționați mai întâi descendenții lui Ismael. Întâi vine ceea ce este natural, apoi ceea ce este spiritual (1 Corinteni 15.46). Întotdeauna carnea, firescul, pare să învingă mai întâi, iar ceea ce este conform Spiritului pare să sucumbe. Dar, în cele din urmă, tot ceea ce a promis Dumnezeu se va împlini. Credința se încrede în acest fapt.

Descendenții lui Ismael locuiesc „de la Havila până la Șur”, care se află între Egipt și Asiria. Aceștia sunt cei mai mari dușmani ai lui Israel, dar în cele din urmă Dumnezeu are milă și de ei ca și de Israel (Isaia 19.23).

Să trecem în revistă semnificațiile modelelor:

1. Avraam simbolizează principiul credinței,
2. Sara simbolizează principiul harului,
3. Agar simbolizează principiul Legii,
4. Isaac este fiul care a murit și a înviat,
5. Ismael simbolizează Israelul după trup,
6. Rebeca, Biserica,
7. Chetura, națiunile.

Geneza 25.19-26 | Nașterea lui Esau și Iacov

Geneza 25.19-26: Și aceștia sunt urmașii lui Isaac, fiul lui Avraam: Avraam a născut pe Isaac. Și Isaac era de patruzeci de ani când a luat de soție pe Rebeca, fiica lui Betuel arameul din Padan-Aram, sora lui Laban arameul. Și Isaac s-a rugat stăruitor Domnului pentru soția sa, pentru că era sterilă. Și Domnul i-a ascultat rugăciunea și Rebeca, soția sa, a rămas însărcinată. Și copiii se luptau între ei, în ea. Și ea a zis: „Dacă este așa, pentru ce sunt astfel?” Și a mers ca să întrebe pe Domnul. Și Domnul i-a zis: „Două națiuni sunt în pântecele tău. Și două popoare se vor despărți din măruntaiele tale; și un popor va fi mai tare decât celălalt popor și cel mai mare va sluji celui mai mic”. Și, când i s-au împlinit zilele să nască, iată, doi gemeni erau în pântecele ei. Și cel dintâi a ieșit roșu peste tot, ca o manta păroasă; și i-au pus numele Esau. Și, după el, a ieșit fratele său; și mâna sa ținea călcâiul lui Esau; și i-au pus numele Iacov. Și Isaac era de șaiszeci de ani când i-a născut ea.

Când lui Avraam nu i s-a născut unui fiu, el a căutat să-l conceapă în puterea cărnii. Fiul conceput, Ismael, nu a fost fiul făgăduinței. Când lui Isaac nu i s-a născut un fiu, aceasta l-a adus la rugăciune, indiferent de faptul că el cunoștea promisiunea lui Dumnezeu. Sterilitatea trebuie să pună credința în activitate. Răspunsul la rugăciunea sa vine abia după 20 de ani, dar Dumnezeu Se lasă rugat. Găsim acest lucru de mai multe ori în Vechiul Testament (Geneza 25.21; 2 Samuel 21.14; 1 Cronici 5.20; 2 Cronici 33.13,19; Ezra 8.22,23; Isaia 19.22).

Isaac s-a rugat DOMNULUI pentru o soție. Chiar dacă Dumnezeu îi promisese că îi va înmulți familia, el se roagă totuși pentru aceasta. Acesta este un indiciu important, că promisiunile lui

Dumnezeu ne încurajează să ne rugăm. Promisiunile lui Dumnezeu sunt baza rugăciunii noastre (Daniel 9.2,3). Deși Isaac se rugase pentru această binecuvântare timp de mulți ani și răspunsul nu a venit, el nu a încetat să se roage. Domnul Isus ne încurajează să ne rugăm mereu și să nu ne descurajăm (Luca 18.1). Dacă o facem, vom învăța că nu căutăm în zadar fața lui Dumnezeu (Isaia 45.19).

Rebeca are o relație personală cu DOMNUL și Îl întreabă de ce este însărcinată cu gemeni. Ea primește un răspuns la întrebarea ei de la DOMNUL. Cei doi băieți sunt două națiuni, fiecare cu locul său pe pământ, rânduit de DOMNUL.

Aici nu se spune că Dumnezeu l-a urât pe Esau. Acest lucru este spus în Maleahi 1 (Maleahi 1.2,3), 1400 de ani mai târziu, după ce Esau și-a arătat în urmașii săi adevăratul caracter de nelegiuire și răzvrătire. Dacă Esau și-ar fi ocupat locul pe care Dumnezeu i l-a atribuit la naștere, ar fi primit binecuvântarea deplină.

Iacov dezvăluie încă de la nașterea sa că vrea să devină stăpân peste Esau în felul său și că vrea să primească binecuvântarea lui Dumnezeu prin propria sa putere (Osea 12.4a). Esau, cel mai puternic, iese primul, dar mâna lui Iacov ține călcâiul lui Esau. El vrea să fie înaintea lui Esau, ca să spunem așa. El arată astfel că vrea să pună mâna pe dreptul de întâi-născut și pe binecuvântarea care vine cu el.

Numele care i se dă este o aluzie la acest lucru. „Iacov” înseamnă „cel care ține călcâiul”, cu ideea secundară de a doborî pe cineva (compară cu Geneza 27.36). El va confirma acest nume de mai multe ori prin acțiunile sale în viață. Iacov probabil că prețuiește binecuvântarea lui Dumnezeu - spre deosebire de Esau -, dar vrea să și-o asigure prin propriile sale trucuri și viclenii.

Geneza 25.27-28 | Isaac îl alege pe Esau - Rebeca îl alege pe Iacov

Geneza 25.27-28: Și băieții au crescut mari. Și Esau s-a făcut bărbat priceput la vânat, om al câmpului, iar Iacov era om liniștit, locuind în corturi. Și Isaac iubea pe Esau, pentru că vânatul era mâncarea sa; și Rebeca iubea pe Iacov.

Isaac și Rebeca nu dau un exemplu bun ca părinți. Fiecare are preferatul său. Acesta este ales pe baza propriilor preferințe. Acest lucru este greșit. Copiii nu sunt pentru a satisface preferințele părinților, ci părinții sunt pentru copiii lor pentru a-i crește pentru Domnul.

Probabil că putem avea mai mult respect pentru Rebeca decât pentru Isaac. Isaac a fost ghidat de poftele sale. Rebeca l-a ales pe Iacov și l-a iubit pe cel care a fost de asemenea ales de Dumnezeu pentru a duce mai departe linia promisiunii. Esau era un vânător, un ucigaș ca Nimrod (Geneza 10.8,9); Iacov era unul care trăia în corturi, un pelerin, un păstor.

Geneza 25.29-34 | Esau își disprețuiește dreptul său de întâi-născut.

Geneza 25.29-34: Și Iacov a fiert o mâncare. Și Esau a venit de la câmp și era obosit. Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din aceea roșie, fiertura cea roșie, pentru că sunt obosit.” De aceea i s-a pus numele Edom. Și Iacov i-a zis: „Vinde-mi acum dreptul tău de întâi-născut”. Și Esau i-a zis: „Iată, am să mor, și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?” Și Iacov i-a zis: „Jură-mi acum”. Și el i-a jurat. Și și-a vândut dreptul de întâi-născut lui Iacov. Și Iacov a dat lui Esau pâine și mâncare de linte; și a mâncat și a băut, și s-a ridicat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi-născut.

Prima dovadă a lipsei de evlavie a lui Esau și a faptului că Iacov a obținut singur binecuvântarea este dată de relatarea despre mâncarea de linte. Diferența de caracter, care este dezvăluită aici, va fi exprimată mereu în restul vieții lor. Esau este interesat doar de aici și acum. El nu prețuiește ceea ce îi este promis de Dumnezeu. El vrea o satisfacere momentană a nevoilor sale. Nu-i pasă de viitor.

Esau este asemenea tuturor celor care își slujesc burta și nu pe Dumnezeu. Ochii lui își urmează inima. Așteaptă cu nerăbdare mâncarea, iar când o vede „pe cea roșie”, o vrea imediat. Mâncarea de linte este ca vinul „care se arată roșu când sclipește în pahar” și „alunecă ușor”, dar „la sfârșit mușcă asemenea unui șarpe și înțeapă ca o viperă” (Proverbele 23.31,32).

Pentru a nu cădea pradă poftelor cărnii, este necesar să învățăm să trăim în judecare de sine. Acest lucru se poate face numai dacă privim la Hristos și la lucrarea Sa pentru noi pe cruce. Numai atunci ne putem considera morți față de păcat (Romani 6.10-12).

Pentru Esau, viața era scurtă; nu-i păsa ce vor primi copiii săi. El se gândea doar la el însuși. Binecuvântările nu aveau nicio valoare pentru el, și nici părinții săi nu aveau. El și-a risipit dreptul de întâi-născut pentru o plăcere de moment. De aceea este numit „lumesc” (Evrei 12.16).

Esau nu s-a pocăit niciodată de această disprețuire păcătoasă a dreptului de întâi-născut. Nu a mai găsit loc pentru pocăință (Evrei 12.17). El nu a căutat pocăința, ci binecuvântarea. Oricine merge la Dumnezeu cu pocăință pentru păcatele sale va fi cu siguranță iertat. Dar Esau a plâns nu pentru că s-a căit că și-a vândut dreptul de întâi născut, ci pentru că a pierdut binecuvântările care aparțineau acestui drept. El a plâns nu pentru că era un păcătos, ci pentru că era un ratat. Astfel de lacrimi vor fi în iad.

Versetul 34 descrie atitudinea lui în cuvinte scurte: „a mâncat și a băut, și s-a ridicat și a plecat”. Aceasta a fost viața lui, așa cum este viața a tot mai multor oameni astăzi (1 Corinteni 15.32). Nu era loc pentru Dumnezeu acolo! Viața lui era închisă spre în sus și orientată în jos. Aceasta este tragedia multor oameni, mai ales a celor care au crescut într-o familie în care au auzit despre Dumnezeu și despre Domnul Isus, dar care au aruncat conștient toate acestea la gunoi. Ei au ales lumea și asta este viața lor (Psalmul 17.14a).